Neapibrėžto laiko periodinis leidinys
2016 Vasaris
51 numeris

REDAKTORIŲ ŽODIS

Gintarė Kulytė, Kotryna Sipko

Šiandien vėjuota. Giliai įsisupusios į šilčiausius šalikus ir tiesiogine šio žodžio prasme besigrumdamos su iš kojų verčiančiu vėju, pagaliau pasiekėme išsvajotąją kavinukę. Čia šilta ir gera, o sklandantis kavos kvapas jau kviečia imti į rankas pieštukus ir pradėti kurti redaktorių žodį, kuris mus, prisipažinsime, šiek tiek baugina. Apie ką rašyti? Juk per šiuos penkiolika „Andų“ gyvavimo metų jau tiek daug redaktorių prirašyta... Tiek daug įkvepiančio, padrąsinančio, netgi pamokančio.

Penkiolika metų. Būtent tiek laiko daugybė liceistų akių skaitė ant viršelių ar puslapio kraštelių parašytus žodžius „Andai. Neapibrėžto laiko periodinis leidinys“. Tiek daug skirtingų žmonių stengėsi, sunkiai ir su meile dirbo tam, kad šis leidinukas pasiektų savo skaitytojų rankas kuo gražesnis, įdomesnis ir patrauklesnis.

Šios mintys kelia mums tarsi iššūkį metantį atsakomybės jausmą. Juk dabar ir mes esame dalis tos kūrybinės, vis ilgėjančios linijos, kurioje atsispindi mūsų licėjaus gyvenimas. Tačiau kartu ši mus užklupusi atsakomybė susimaišo ir su šiek tiek neapibrėžtu pasididžiavimo – savo mokykla, jos istorija ar žmonėmis – jausmu. Ko gero, tai yra tas „licėjaus“ jausmas, kurį jaučiame kiekvienas, bent maža dalele savęs įsitraukę į mūsų mokyklos gyvenimą – rengdami tradicinius renginius, draugų būrelyje stebėdami „Muzikinių dėžučių“ pasirodymus ar tiesiog eidami žemutinio aukšto koridoriais ir matydami per šitiek metų kūrybingų liceistų išmargintas sienas. Kiekvienam tas „licėjaus“ jausmas vis kitoks – stipresnis ar silpnesnis, jaukesnis, mielesnis ar dar kitoks – kiekvienas jam surastų savo apibrėžimą. Tapusioms „Andų“ redaktorėmis ir mums jis įgijo ypatingų, naujų atspalvių. Sutinkame šią atsakomybę su dideliu džiaugsmu, kurį gali pajausti tik žmonės, kurie tikrai myli tai, ką daro. Dabar, išleidusios pirmąjį numerį ir matydamos jį jūsų rankose, skaitomą licėjaus koridoriuose, ant palangės, valgykloje ar fojė, viduje trykšdamos džiaugsmu, paslapčia nusišypsosime ir eisime toliau – stebėti, rinkti ir kurti. Tik šį kartą tai darysime jau su didesniu pasitikėjimu, kurį, tikimės, įkvėpsite Jūs!

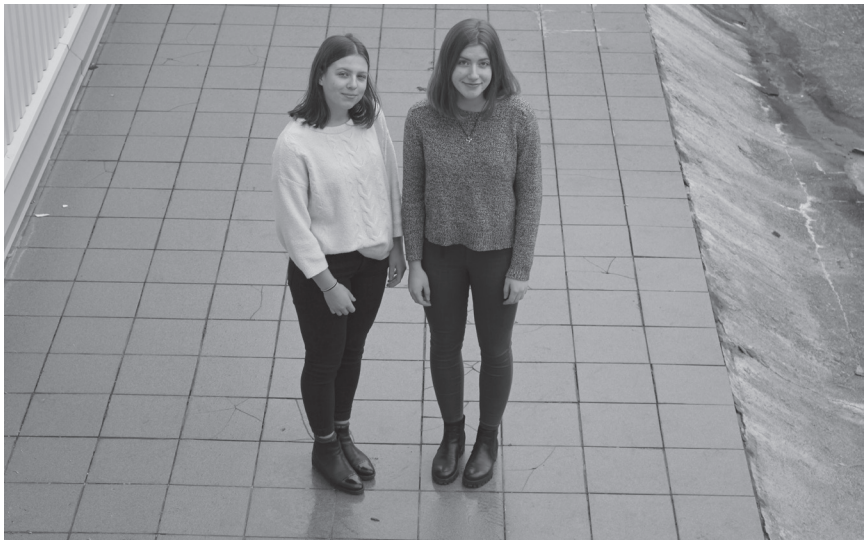

Iki greito susirašymo,
Kotryna ir Gintarė

REDAKTORĖS gintarė kulytė, kotryna sipko

MAKETUOTOJA emilija bogdanovičiūtė

KOREKTORIAI gabrielė bagušinskaitė, aistė jonynaitė, paulius kažukauskas, indrė meškėlaitė

VIRŠELIO AUTORĖ agnė tumėnaitė

ILIUSTRACIJŲ AUTORĖ ieva vaškelytė

FOTOGRAFAI matas petronis, austėja azguridytė, giedrė šapranauskaitė

PADEDANTI MOKYTOJA vida lisauskienė

ŠIAME NUMERYJE:

2 REDAKTORIŲ ŽODIS
Gintarė Kulytė, Kotryna Sipko

4 PREZIDENTĖS ŽODIS
Rugilė Bausytė

5 "AR MIŠKE AŠ STOVIU, AR DANGUJ, AR ROJUJ?"
Gintarė Kulytė

6 TARP TO, KAS YRA, IR TO, KAS TURI BŪTI || MEDIUMAS '15

9 LINKĖJIMAI, GREETINGS ARBA GRÜSSE IŠ SVETUR || MAINAI

12 MUZIKA, ARBATA IR BEVEIK KALĖDOS || MUZIKINĖS DĖŽUTĖS '15

14 GARSŲ SILUETAS
Gustė Papaurėlytė

16 "TB'KAI JAU RUOŠIASI, O TU?" || PYRAGŲ DIENA '15

17 APIE KVAILYSTES, RAŠYTOJUS IR KALBOS PRARADIMUS
Gabrielė Šidlauskaitė

18 ATGAL Į XX AMŽIŲ || KARNAVALAS '15
Rūta Vigelytė, Kamilė Lebednykaitė

20 LAIŠKAI NUO KALNŲ VIRŠŪNIŲ
Emilija Bogdanovičiūtė, Lukas Gečiauskas

25 KAS GAMINAMA MENŲ FABRIKE?
Greta Baltušytė, Gertrūda Bieliauskaitė

26 NAUJIEJI KIEM(EL)SARGIAI
Gintarė Kulytė, Kotryna Sipko

28 VILNIUS GYVAS!
Elzė Gurevičiūtė

34 KŪRYBA
Aistė Jonynaitė

35 EXFM ATSISVEIKINIMAS

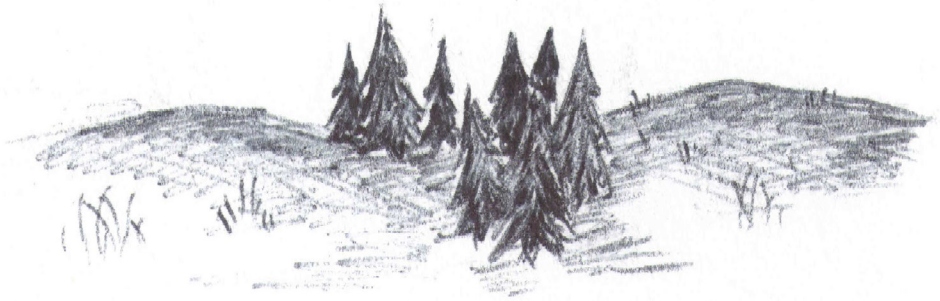

PREZIDENTĖS ŽODIS

Rugilė Bausytė

Per daug laiko dejuojame, kaip mums sunku ir kiek daug mums reikia padaryti. Kasdien tiek daug laiko skiriame savęs gailėjimuisi ir bėgimui nuo akistatos su nepatogumą viduje keliančiais dalykais. Ir nebūtinai tie dalykai būna didžiuliai: galbūt tai skambutis gydytojui, galbūt tai praeitais metais pradėta, bet taip ir nepabaigta skaityti knyga, galbūt tai vandens stiklinė, kurią vis žadi išgerti kas rytą. Kai tokių neįvykdytų dalykų prisikaupia dešimtys, elementariai pradedame savęs gailėtis, nes „viskas blogai". Va, pavyzdžiui, dabar – rašau mintis, laikrodis rodo „01.16", noriu valgyti, bet „jau po šešių", ant stalo guli šūsnis sąsiuvinių, kurie dar nebuvo atsiversti, ir suprantu, kad mano laiko planavimas turi rimtų bėdų. Patraukliausias variantas šiuo metu yra tiesiog užmigti. Arba parašyti kam nors, kad mane užspaudė šimtai darbų, kuriuos aš turiu padaryti.

Be abejonės, postringauju apie kažkokį savęs gailėjimąsi, nes pati tai darau nuolatos. Žinoma, aš jau informavau savo draugus apie tai, kaip man sunku, ir apie tai, kad noriu valgyti. Ir informavau jau tūkstantį kartų. Ir nuoširdžiai tikiu, kad jiems jau atsibodau, nes pradedu atsibosti net pati sau. Juk visus darbus darau ar nepadarau dėl kažkokių priežasčių, kurios man yra svarbios ir „atvedė" mane iki to. Namų darbų nepadariau, nes buvau treniruotėje, šias mintis rašau, nes turiu galimybę prisidėti prie mūsų mokyklos gerinimo, nevalgau, nes vasara ateina ;) – atrodo, visko padarymui ar nepadarymui yra svarbi priežastis. Tai kodėl mes esame tokios būtybės, kurios iš prigimties visada nori imti kuo daugiau, daryti tuzinus veiklų vienu metu, bet, kai reikia susidoroti su sunkumais, kurie „ateina" kartu, subliūkštame?

Esu labai laimingas žmogus. Šiais mokslo metais iš naujo atrandu, kokie nuostabūs žmonės mane supa, atrandu, kad jeigu labai nori, gali keisti net sustabarėjusius dalykus, atrandu veiklas, kurios mane įkvepia. Veikiu tiek daug dalykų, kuriuos dievinu, o dar daugiau dalykų norėčiau veikti. Ir, manau, kad per mažai mąstau apie tai, kas mane džiugina, ir per retai tai pasakau kitiems. Juk mano galvoje nuolat sukasi mintys apie tai, ko aš dar nepadariau ar apie tai, kaip man sunku. Todėl sakau dabar – gyvenimas gražus. Nuvalkiota, banalu ir jau girdėta, bet taip yra. Mieli originalūs, gabūs, bėgantys žmonės, kviečiu visus pamatyti, kiek daug grožio yra aplink jus, pamatyti, kokie nuostabūs žmonės jus supa, apkabinti juos ir nusišypsoti. Kviečiu visus pamatyti, kiek dalykų jau sukūrėte, o dėl tų, kurių nesukūrėte – pakelkite „minkštąsias" ir sukurkite. Juk kuo daugiau darai, tuo daugiau padarai, tik reikia netingėti.

“AR MIŠKE AŠ STOVIU, AR DANGUJ, AR ROJUJ?”

Gintarė Kulytė

Gruodžio antrą dieną licėjuje lankėsi svečiai iš Antano Baranausko ir Antano Vienuolio-Žukausko memorialinio muziejaus. Kartu su folkloro ansambliu „Valiukis“ jie pristatė programą-nedidelį spektaklį, skirtą A. Baranausko 180-osioms metinėms paminėti. Paprašėme apie šį renginį papasakoti plačiau – kaip ir kam jis buvo sukurtas, kokiose mokyklose rodytas. Gavome labai šiltą ir nuoširdų muziejininkės Rasos Bražėnaitės atsakymą.

“Šita idėja atsirado visai neplanuojant, kad ji taps tokia programa, su kuria važinėsime net po visą Lietuvą :) Pastaruosius keletą metų A. Baranausko ir A. Vienuolio-Žukausko memorialinis muziejus kasmet išleidžia po naują anykštėno rašytojo klasiko knygą. Viena iš muziejaus veiklos krypčių – mūsų krašto rašytojų kūrybos populiarinimas, o kas geriau išgarsins, jei ne naujas leidinys. Jau tapo tradicija, kad naująją knygą pristatome memorialinėje erdvėje prie Klėtelės Anykščių miesto šventės metu, paskutinįjį liepos savaitgalį. Šie mūsų skaitymai-improvizacijos ir yra 2013 m. vasarą išleistos nedidukės kuklios poezijos knygelės „POETINIAI DIALOGAI: Antanas Baranauskas, Klemensas Kairys, Karolina Praniauskaitė“ pristatymas. Norėjome ne oficialių skaitymų tegu ir su profesionaliais aktoriais, o šilto, nuoširdaus renginio su žmonėmis, kurie turėtų kokį nors asmeninį santykį su muziejumi, kuriems nebūtų svetima poezija, didžiųjų anykštėnų gyvenimai bei kūryba. Taip ir susibūrėme – du jauni kunigai, bendramoksliai, muziejaus bičiuliai – buvęs Anykščių parapijos vikaras kunigas Justas Jasėnas, skaitantis Antano Baranausko eiles, – pats poetas, išleidęs dvi poezijos knygas, bei Klemenso Kairio tekstus skaitantis dabartinis vikaras kunigas Nerijus Papirtis, puikus gamtos fotografas. Karolinos Praniauskaitės tekstus skaito Jono Biliūno gimnazijos lietuvių kalbos mokytoja Rasa Poškuvienė, vaidinanti Anykščių teatre, režisavusi šias mūsų improvizacijas, suteikusi joms formą bei gražiai sudėliojusi reikiamus akcentus. Istorijos gidas - A. Baranausko ir A. Vienuolio-Žukausko memorialinio muziejaus direktorius Antanas Verbickas, kuris klausytojus per kūrėjų gyvenimus veda su didžiuliu entuziazmu, tiesiog atlikdamas misiją. Jis net neskaito, o pasakoja, kiekvienąkart pridėdamas tai, kas jam atrodo reikalinga būtent tai auditorijai. Dažnai ir patys nežinom, ką išgirsim Ir, be abejo, mūsų programos stiprybė – autentiškos A. Baranausko giesmės, kurioms melodiją sukūrė jis pats ar jo bičiulis Klemensas Kairys ir prieš pusantro šimto metų išmokė giedoti anykštėnes moteris. Jos ir tebegieda – Anykščių kultūros centro folkloro ansamblis „Valaukis“, vadovaujamas Reginos Stumburienės, jau visoje Lietuvoje yra giedojęs A. Baranausko „Anykščių šilelį“, „Sudieu, Lietuva“, „Dainu dainelę“, K. Kairio „Dienelė brėkšta“. Mus visus žavi šių moterų užsidegimas – užtenka tik pakviesti ir į kiekvieną pasirodymą traukia beveik pilnas sąstatas, nors ir darbai, ir namai, ir rūpesčiai... Tai taip mes ir skaitom – gal ir naivokai kai kas atrodo, gal ir ne visada viskas sklandžiai, bet tikrai nuoširdžiai...

Programą rengėme pirmiausia saviems, anykštėnams, o paskui ir tiems, kurie domisi poezija, kultūra. Į mokyklas važiuojame tada, kai pakviečia bičiuliai mokytojai, turintys mokinių, neabejingų poezijai, giliau mąstančių, jautriau žvelgiančių į gyvenimą... Taip skaitėme Zarasų „Ąžuolo“, Taujėnų bei savojoje, Anykščių Jono Biliūno, gimnazijose.

Prisipažinsim, labai nerimavom, kai mokytoja Asta Bredelienė pakvietė pas Jus į licėjų. Tai mums buvo didelė garbė ir didelė atsakomybė – skaityti geriausioje iš geriausių Lietuvos mokyklų, neeiliniams mokiniams, mokantiems atsirinkti tikrus dalykus. Jei mūsų programa nenuvylė – labai džiaugiamės, kaip džiaugėmės tuo dėmesiu ir sukaupta tyla salėje, nuoširdžiu mokytojos Astos ir jos kolegų, direktoriaus Sauliaus Jurkevičiaus dėmesiu, mokytojo Ričardo įsijungimu į mūsų spektaklį. Mums tai iš tiesų buvo prasminga diena, nes jutome tą sielų bendrystę, pasak A. Baranausko, „šventą mūsų širdžių grandinę“, jungusią ir jaunus Antaną Baranauską, Klemensą Kairį ir Karoliną Praniauskaitę.“

TARP TO, KAS YRA, IR TO, KAS TURI BŪTI || MEDIUMAS '15

Licėjuje taip jau yra įprasta, kad antras kursas yra atsakingas už vieno iš pagrindinių renginių – Mediumo – organizavimą. Šis renginys turi simbolišką reikšmę trečiokams, nes jame yra brėžiama takoskyra tarp praeities ir ateities licėjuje, kurių, nei svert nereikia, visi žino, yra lygiai... Pusė licėjuje praleisto laiko, pusė patirčių, pusė naujai atrasto savęs, pusė dar neatrasto lūkuriuoja taip pat kažkokioje pusėj (anoj, šioj). Kai viskas taip žaibiškai dalosi, tenka tik priminti, tai, kas išlieka nepakitę laiko perspektyvoje. Šių metų Mediumas įvyko lapkričio 27 – ąją, juo antrokai siekė parodyti žmogaus egzistavimo laikinumą, pabrėžė ryžtingumą, paslaugumą, atsakingumą kaip siektinas vertybes. Šis spektaklis susilaukė nemažai gerų atsiliepimų, keletą iš jų pateikiame šiame „Andų" numeryje.

Ruošiant mediumą maloniausia buvo matyti bendradarbiaujantį kursą. Nuo karnavalo kūrimo buvo praėję beveik metai, per kuriuos neturėjome progų visi kartu kūrybiškai dirbti. Tačiau, tą akimirką, kai įėjęs į aktų salę pamatydavai, kaip keliasdešimt žmonių šoka, groja, dainuoja, vaidina, siūna ir tampo dekoracijas dėl bendro tikslo, nušvisdavo diena. Mediumas smarkiai suartino antrokus. Nuo pat scenarijaus užuomazgų iki vaidinimo bendrakursiai buvo labai aktyvūs, iniciatyvūs. Tai buvo nuostabi proga bendrauti kitaip nei pamokų metu. Kartais buvo tikrai nelengva, bet beveik nesipykome, išlikome darnūs. Visi kartu aukojome valandų valandas pasiruošimui ir aktų salė tapo antrais mūsų namais. Jautėmės kaip didelė šeima. Nusiteikėme labai rimtai ir norėjome tik gero rezultato. Buvo gera matyti draugų jaudulį, kai pradėjome ruoštis. O kuo mažiau laiko liko iki renginio, tuo azartas darėsi stipresnis. Renginiui praėjus, nesigailiu net tų dienų, kai alkani mokykloj džiūdavom tol, kol ji užsidarydavo, ir sušalę repetuodavome su striukėmis. Stengėmės, rūpinomės vieni kitais tiek, kiek galėjome. Mediumas privertė dar kartą įsimylėti savo kursą!

Iš organizatorių (II kurso) perspektyvos - Martynas Benys

Mediumas man, kaip pirmokei, buvo pirmasis rimtas renginys licėjuje. Nekantriai laukiau, kada gi jis ateis, vyliausi, kad antrokai pateisins mano lūkesčius. Tiesa, buvau prisiklausiusi gandų, kad jų karnavalas nebuvo labai pasisekęs, tad didelių vilčių ir nebuvo (nieko asmeniško). Į renginį atėjau prieš pat vaidinimą ir visai nesitikėjau, kad bus įvairių papildomų veiklų prieš tai, todėl labai nustebau! O kokia žmonių gausybė! Na, aš žinojau, kad mokinių renginiai čia labai vertinami, tačiau vis dar nesuvokiau, kad taip tikrai yra. Vaikščiojau mokyklos koridoriais, kurie buvo neatpažįstamai pasikeitę ir tikrai nepriminė vietos, kurioje ką tik mokėmės. Tos lemputės, origami gervės ir net mini meno paroda! Taip susižavėjusi nuo dekoracijų tik ir laukiau, kada prasidės vaidinimas. Tiesiai šviesiai – juokiausi net ir iš pačių menkiausių juokelių. Gal tik šiek tiek keista, kad prie manęs stovėję žmonės buvo santūriai rimti ir taip neskleidė savo emocijų. Na ir gerai! Galiu ir viena juoktis... Po vaidinimo tarp pirmo kurso mokinių įsižiebė dramos ugnelė (atskleisiu paslaptį – išsigandom dėl artėjančio karnavalo), o tai ir įrodo, kad mediumas antrokams pavyko puikiai. Dalyvavimas šiame renginyje mane nustebino, pradžiugino ir, žinoma, vėl priminė, kokia esu dėkinga, turėdama galimybę būti šioje bendruomenėje. Ačiū už šiltas emocijas!

I kursas - Eglė Matulevičiūtė

BĖGANTYS KALAŠNIKOVAI

Mediumas... Tai vienas trumpas žodis, žymintis rudens pabaigą. Lygiai kaip ir Karnavalai (dažnai nedidelė (?) kurso tragedija), Mediumai turi savo veidą – kažkas tarp labai blogo ir visai nieko, kažkas, kieno prasmę jau tarsi gali įžiūrėti, nors ar kontūrai išryškės, tik antrokai žino.

Na gerai, juokauju, nieko jie nenutuokia ir išvis dažnai atrodo nesuvokia, ką daro. Taigi tikintiesiems galime sakyti, jog viskas Dievo valioje, o ateistiškų pažiūrų jaunuoliams... na, matyt, jau nieks nebepadės.

Ar buvo geriau nei Karnavalas? Visiškai, be jokios abejonės. Gerokai geriau nei dauguma tikėjosi. Įdomiai sugalvota slenkanti uždanga, keičianti aplinkos vietą, graži gyva muzika, nors dainininkams ir pritrūko užtikrintumo, spektaklis trukęs apie 40 min (aplodismentai, prisiminus 20 min trukmės karnavalą).

Ar to pakako? Tikrai ne, todėl keletas patarimų ateičiai:

• Rinkdamiesi aktorius, ieškokite tų, kurie tiki tuo, ką sako ir ką daro;

• Turėkite aiškią siužeto liniją, tarsi pagrindinę mintį, kurią galėtumėte nuosekliai vystyti viso vaidinimo metu;

• Nuoširdžiai tikime, kad jau metas išaugti iš sekundinių pokštų apie visokius bėgiojančius Igorius;

• Nekalbėkite apie dalykus, kurių neišmanote, arba tai ne mūsų amžiui, nesikeikit, kur nereikia, nes atrodo apgailėtinai (alkoholis, narkotikai, savižudybės...).

Tikimės progreso ir su nekantrumu laukiam (bijom) šimtadienio. Sėkmės!

III kursas - Milda Naujokaitė

Kai atvykau iš Austrijos, tikėjausi vėl pakliūti į įprastą Lietuvos mokyklą, tačiau man pavyko įstoti čia, į licėjų. Jau anksčiau iš pažįstamų buvau girdėjęs gerų atsiliepimų ir pasakojimų apie šią mokyklą, bet tik per antrokų organizuotą Mediumą pamačiau, ką išties gali šios mokyklos mokiniai, ir supratau tuos pasakojimus buvusius visiškai teisingus. Pirmas dalykas, kuris mane nustebino šiame renginyje, tai kūrybiškumas, individualumas ir aktorių pasitikėjimas savimi. Nežinau, kiek laiko antrokai ruošėsi, bet pasirodė tikrai kaip veržli, kūrybinga, gerais aktoriniais gebėjimais pasižyminti liceistų karta. Vėliau, po Mediumo, pagalvojau, kad tokiems vaidinimams sukurti reikia daug noro ir kantrybės. Juk dekoracijų, šokių, kostiumų kūrimu, galiausiai ir begalinėmis repeticijomis yra sukurpiami tokie kokybiški pasirodymai. Matant kaip šie antrokai iš nieko pastatė tiek daug ir dar taip originaliai, suvokiau, kodėl licėjus yra taip išskiriamas kitų mokyklų tarpe, o liceistai — kitų mokinių. Taip pat man, baigusiam muzikos mokyklą, buvo labai smagu pasiklausyti dainų ir netgi būti nustebintam išgirdus tokius stiprius dainininkų balsus.

Žinoma, dar daug teigiamų emocijų man ir mano draugams sukėlė puikūs anekdotai, kurie pralinksmino savo šiuolaikiškumu. Apskritai apie teigiamus šio Mediumo aspektus turbūt būtų galima kalbėti labai ilgai, tačiau, mano manymu, kai kurios vaidinimo dalys nebuvo tokios šaunios. Nors jose ir nesimatė aktorių teksto klaidų, tačiau jautėsi taip nežymus pasimetimas, neįsigilinimas į tai, kas ir kodėl buvo sakoma, tačiau tai tikrai nebuvo esminės klaidos, spektaklio siužetui ir problematikai atsiskleisti nesutrukdė.

Taigi, Mediumas man parodė, koks licėjus yra iš tikrųjų, ir kad jo mokiniai esti talentingi, kūrybingi, valingi bei labai darbštūs, nes jau būdami antrokai sugeba sukurti tokius kokybiškus pasirodymus. Taip pat aš pamačiau, kokia šilta ir gera yra licėjaus bendruomenė.

TB1 - Karolis Paulikas

Pamenu vienos anglų kalbos mokytojos komentarą iškart po renginio – simple. Paprasta, bet tvarkinga, išbaigta ir labai faina. Nenoriu būti kategoriška, bet šių metų antrokų Mediumas buvo vienas iš geriausių licėjaus renginių, matytų per ketverius metus (jei ne geriausias). Visų pirma – talentinga vaidyba. Antrokai tarpusavyje drąsiai galėtų burti trupę ir su tokiais aktoriniais sugebėjimais vieną po kito statyti spektaklius. Aptarimuose su draugais ir mokytojais daugiausia pagyrų buvo adresuota nelaimingajam klounui, bet privalu paminėti ir merginą parke bei jos pakvaišusį monologą arba energingąją senutę ir savo svajonių nepaleidžiantį futbolininką. Nežinau, ar vaikino, nedrįsusio prieiti prie isterikės merginos, vaidyboje buvo daug improvizacijos, bet atrodė, jog scena šiam jaunuoliui tikrai nėra svetima – monologo epizodas suvaidintas be galo laisvai ir įtikinimai. Ir dar ta scena areštinėje! Tiek daug drąsos ir pasimėgavimo buvimu scenoje. Visiškai puiku. Be savo vaidybinio talento, antrokai nustebino žiūrovus gyvais muzikiniais pasirodymais, iš kurių labiausiai įstrigo vaikinų atliktos „WillyMoon“ ir „Happyendless“ dainos. Visas spektaklis buvo labai tvarkingas – estetiškas, išbaigtas, kupinas gražių sceninių sprendimų. Antras kursas gali didžiuotis stipria dekoratorių komanda, pagaminusia įspūdingas fonines užuolaidas. Džiaugiuosi antrokais, kad jie tokie drąsūs ir užtikrinti tuo, ką daro scenoje. Bus įdomu pamatyti kitų metų Šimtadienį :)

IV kursas - Dainora Brukaitė

LINKĖJIMAI, GREETINGS ARBA GRÜSSE IŠ SVETUR || MAINAI

Šiais metais licėjaus koridoriuose nesutinkame keturių trečio kurso mokinių – RADVILĖS RAUBAITĖS, KRISTIJONO VĖLYVIO, EMILIJOS BLOŽYTĖS ir GRĖTĖS MICKEVIČIŪTĖS. Juk vienuolikta klasė, įveikus pusę mokslų maratono ir artėjant gyvenimo sprendimų metui, yra puikus metas šiek tiek pailsėti ir išvykti mainams. Trys iš mainų dalyvių panoro pasidalinti savo patirtimis ir įkvėpti jus pasiryžti bent metams visiškai pakeisti savo įprastą gyvenimo ritmą. Kiekvienam iš jų uždavėme penkis klausimus, kurie, tikimės, padės atskleisti bent keletą mainų paslapčių:

1) Papasakok, kodėl pasirinkai metus praleisti kitoje šalyje, sau visai nepažįstamoje aplinkoje? Kokią mainų organizavimo programą pasirinkai, kodėl?
2) Kokie yra šalies, kurioje šiuo metu gyveni, žmonės, kokia kultūra? Kuo iš esmės gyvenimas svečioje šalyje skiriasi nuo gyvenimo Lietuvoje? O gal randi panašumų?
3) Kokie yra mainų privalumai?
4) O trūkumai?
5) Taigi, tavo nuomone, ar verta išvykti mainams? Ką galėtum patarti tiems, kurie dar mąsto apie galimybę išvykti?

Kristijonas Vėlyvis:

1. Tuo metu labai norėjau pakeisti aplinką, pakeliauti, atsiriboti nuo daugelio dalykų. Mainų programą pasirinkau YFU, tačiau tikrai yra ir kitų „neprastesnių“ pasirinkimo galimybių. Į vienas iš jų užsirašyt nespėjau (mat per vėlai sumąsčiau), apie kitas net nežinojau. Viena iš tokių jau vėliau sužinotų mainų programų yra Rotary. Vėliau dar sužinojau, kad kažkokia mergina su ASSIST vyko. Na, o kaip patekau? Iš tiesų YFU nėra didelių atrankų, čia patekti iš visų programų yra perdėm lengviausia, nes mainų išlaidos nėra finansuojamos, jas reikia patiems pasidengti. Šioje programoje nėra atrankų kaip kitur, nereikia rašyti esė. Gaila, jog gan vėlokai manęs klausiate, nes tiems, kurie tik dabar užsimanys, bus kaip man – vienintelis kelias per YFU, kadangi į kitas mainų programas, kuriose yra atrenkami moksleiviai, registracija jau pasibaigus.

2. Negaliu kalbėti apie visus šalies gyventojus, kai susipažinau tik kiek daugiau negu 3% jos. Tačiau, kiek pasikalbu su kitais mainų moksleiviais, esančiais Vokietijoje, dauguma pritaria, kad čia yra daug gražių vietų taip pat suteikiamos puikios galimybės keliauti, tačiau nėra taip lengva surasti su kuo! Mat mažesniuose miestuose gyvenantis jaunimas nėra labai aktyvus, jie dažniausiai yra apkrauti mokyklos rūpesčiais ir nuolat yra mieguisti. Na, tikriausiai, paaugliai kaip paaugliai tik esminis skirtumas tas, kad jie realiai labai nedaug ir tenuveikia. Apskritai sutikti žmonės įvairūs („blogiečių“ nesutikau) - vieni šiltesni ir lengviau priima „naujokus“ (ne tik mokykloje), kiti uždaresni. Manau, kad procentaliai jų anglų kalba, palyginti su Lietuvos moksleiviais, yra skurdesnė, tad, kol nepramoksti vokiečių kalbos, sunkesnis ir bendravimas būna.

3. Mainų metų didžiausias pliusas, mano nuomone, yra tas, kad kiekvienas išgyvena skirtingus potyrius, todėl neįmanoma nupasakoti, kas jūsų, tų, kurie nori išvažiuoti, laukia. Bent daugmaž: atrandi vietų, žmonių, pradedi daryti tai, apie ką net net nepagalvojai anksčiau. Ir, žinoma, pasiilsi gerai, nes dažniausiai mainų moksleiviai miega labai daug.

4. Trūkumų daug nėra, priklauso nuo to, kaip į juos pažiūrėsi ir kaip užsispyrusiai išeičių ieškosi. Žinoma, egzistuoja namų ilgesys, kartais pasijunti nostalgiškai, kai atsiranda problemų globojančioje šeimoje, ypač sunku adaptuotis. Kultūrų skirtumai, kalba – sunkumų sukelia taip pat, tačiau tikrai nevadinčiau to kaip minusų.

5. Verta kiekvienam, suteikia labai daug naudos ir išlavėja įvairūs įgūdžiai. Mainų metu išmoksti užsienio kalbos, turi galimybę pažinti svetimą kultūrą, randi naujų žmonių ar netgi antrąją šeimą. Patariu nebijoti. Mažiau galvoki, važiuoki ir turėsi vienus įsimintiniausių metų jaunystėj.

Radvilė Raubaitė:

1. Į mainus nusprendžiau išvažiuoti, nes norėjau pakeisti gyvenamąją aplinką, susirasti naujų draugų, patobulinti anglų kalbos įgūdžius, įgyvendinti vadinamąją „amerikietišką svajonę“ ir ištrūkti iš įprastos mokymosi sistemos. Visi šie faktoriai man buvo labai aktualūs, bet svarbiausia priežastis, kodėl išvykau, buvo noras peržengti komforto zoną. Į šį pasaulio kampelį išvažiavau su ASSIST mainų programa, kurią finansuoja Kazickų šeimos fondas. Ši programa yra ganėtinai sena, nemažai žmonių patikrinta ir yra susilaukusi didelio pripažinimo visame pasaulyje. Ji buvo pradėta Vokietijoje, todėl apie 60% mokinių kiekvienais metais yra vokiečiai. Šiek tiek apie atranką: pirmiausia, reikia užpildyti aplikaciją, po kurios gauni arba negauni pakvietimo į anglų kalbos testą, išlaikius testą turi būti atsiųstas pakvietimas pokalbio, o patekęs į interviu su mainų programos valdybos nariais, lauki valdybos sprendimo, ar buvai atrinktas mainų metams (t.y. ar gauni stipendiją). Atėjus laikui skristi į JAV, pirmiausiai vykome į keturių dienų apmokymų stovyklą privačioje mokykloje Konektikuto valstijoje, kurioje sutikome ASSIST klasės narius iš viso pasaulio.

2. Važiuodamas su ASSIST‘o programa, gali būti užtikrintas, kad visada būsi apsuptas motyvuotų, į ateitį rimtai žiūrinčių žmonių. Būtent todėl mano matyta JAV kultūra tikrai nėra tokia, kokią ją rodo filmuose, ar pasakoja kokia moteriškė, kurios antros eilės dėdės pusbrolio žmonos sesės vaikai gyvena JAV. Amerikiečiai, su kuriais man teko susidurti, yra šilti, atviri ir labai sąžiningi žmonės, siekiantys savo tikslų, bet „nelipantys kitiems per galvas“. Privačias Amerikos mokyklas galėčiau prilyginti geriausioms Lietuvos mokykloms, tačiau skirtumas toks, kad Amerikoje geriausi mokiniai yra susikoncentravę ne tik ties mokslais, bet ir daugybe kitų veiklų. Kai kurie žmonės drįstų sakyti, kad Lietuvoje daugelis mokinių yra neveiklūs dėl savo tingumo, bet, mano nuomone, visa tai slypi mūsų švietimo sistemos gilumoje: reikalavimuose stojant į aukštąsias mokymosi įstaigas bei pačių pamokų nenašiame koncepte. Žinoma, yra nemažai visapusiškų mokinių ir Lietuvoje, kurie savo aktyvumu nenusileidžia JAV jaunuomenei. Kalbant apie švietimo sistemos skirtumus ypač norėčiau pabrėžti amerikiečių sąžiningumą - per visus šešis mėnesius nei karto neteko pamatyti namų darbų nusirašinėjimo, sukčiavimo per testus ar atsakymų pasakinėjimo kitoms klasėms. Be to, ši kultūra turi tai, ko kartais pasigesdavau Lietuvoje - optimizmą ir nuolatinį suaugusiųjų palaikymą, tikėjimą tuo, ką darai. Tikiu, kad tai yra viena iš priežasčių, kodėl amerikiečiai yra tiek nemažai pasiekę skirtingose gyvenimo srityse.

3. Yra daugybė mainų metų privalumų, bet svarbiausi iš jų man yra akiračio praplėtimas, kitos kultūros pažinimas, naujos pažintys, gyvenimo pamatymas iš kitos perspektyvos, savęs pažinimas, savarankiškumas bei tapimas tolerantiškesne. Be to, per šiuos metus tapau žymiai patriotiškesnė nei bet kada anksčiau.

4. Be abejo, kiekvienas išvažiavimas į mainų programą turi ir neigiamų aspektų. Praeina nemažai laiko, kol atsirenki, kurie žmonės yra tikri tavo draugai, be to, metams įpusėjus, nemaža gyvenimo dalis tampa rutina, todėl pasiilgsti šeimos ir draugų, tačiau manau, kad net ir tai padeda charakterio ugdymui.

5. Kiekvienam patarčiau išvykti į mainų metus, nes tai tikrai neįkainojama patirtis. Vien dėl savęs pažinimo ir supratimo, kad aplinkui tavo mažą pasaulį yra tiek visko daug, ko dar nematei ir nežinojai. Na, o jeigu mąstai apie išvykimą į mainus, tai tiesiog nepatingėk užpildyti visų reikalingų dokumentų ir pasistengti, nes net ir mainų netikėto nutraukimo/nesėkmės atveju įgysi neįkainojamos patirties. Tad turėk šiek tiek drąsos ir važiuok. Aišku, pasirink ir mainų programą, kuri atitinka tavo norus ir su kurios sąlygomis sutinki, kadangi tai gali nulemti tavo mainų metų kokybę.

Emilija Bložytė:

1. Išvykau į Vokietiją su programa IFC (International Fellowship Classes), kurią vykdo Friedrich Schiller Gymnasium mokykla, miestelyje, pavadinimu Marbach am Neckar. Programa gali būti apibūdinta taip: Marbach am Neckar miesto mokykloje yra dvi klasės, kuriose angliškai mokosi vietiniai mokiniai, į kiekvieną iš šių klasių kasmet atvažiuoja po šešis užsienio mokinius. Atranka į šią mainų programą nėra labai sunki, tereikia užpildyti aplikaciją ir sudalyvauti virtualiame Skyp'o interviu su vienu iš priimančios mokyklos mokytojų. Su manimi šiuo metu yra dar dvylika tarptautinių mokinių iš Bulgarijos, Argentinos, Katalonijos, Kinijos, Vietnamo, Vengrijos, Amerikos ir Brazilijos. Taip pat yra vienas mokinys iš Naujosios Zelandijos, kuris čia atvyko tik dviem mėnesiams.

2. Vokietija niekada nebuvo mano svajonių šalis, bet šiaip nėra didelių netikėtumų kažkokių, sakyčiau, tas pats kaip ir Lietuva, tik kad labiau pažengus ekonomikos atžvilgiu. Kas nustebino tai, kad Vokietijoje labai lėtas internetas ir nemokamo wifi praktiškai niekur nėra ir, kad ne kartą teko matyti vokiečius, naudojančius „prieštvaninius" kompiuterius ir spausdintuvus. Dar pastebėjau, kad vokiečiai labai daug duonos valgo. O žmonės tai su nepažįstamu asmeniu šalti, ir net kai pabendrauji daugiau esti irgi visai atsainūs, bet atviri, niekuo neapsimetinėja, jei nepatinki tai ir leis tau tai suprasti. Nežinau, ar tai privalumas ar trūkumas. Šiaip gyvenu pastoriaus šeimoje, tai net nežinau, ar galiu objektyviai papasakoti apie vokiečių šeimų tarpusavio santykius, bet bent jau mane priėmusi šeima gali būti įvardyta kaip idiliška šeima iš Hollywood'o filmų.

3. Manyčiau, mainų privalumai yra tokie: pramoksti užsienio kalbos, patobulėja socialiniai įgūdžiai, susirandi draugų užsieniečių, pas kuriuos gali vėliau vykti, pavyzdžiui, aš kovą su drauge važiuosiu į Vengriją, po ilgo laiko, praleisto kitoje šeimoje, pradedi vertinti savo tėvus ir namus, per šiuos metus atrandi daugiau laiko apsispręsti, ką nori veikti, su kuo sieti savo gyvenimą, tampi savarankiškesnis.

4. Taip, trūkumų yra. Labiausiai neramina, kad grįžus reikės eit į 11 klasę, o mano visi draugai ir bendraklasiai jau bus dvyliktokai. Sunku pagalvoti ir apie grįžimą namo, nors daugelio dalykų, esančių Lietuvoje jau pasiilgau, pavyzdžiui savo šunų. Taip pat keistas nepatogumas yra tas, kad viską dabar pirkti tenka iš savo, o ne iš tėvų kišenės.

5. Jei esi labai uždaras žmogus ir šiaip nežadi įsitraukti į šio ar kito Vokietijos (ir ne tik) miestelio gyvenimą, tai nėra reikalo niekur vykti, nes yra pora mokinių, kurie čia atvažiavo ir jaučiasi itin nemaloniai, mokykloj tyli, pasibaigus pamokoms namie leidžia dienas. Aš manau, tokiu atveju nėra jokios prasmės čia važiuoti. Ir šiaip, kai išvyksti mokytis į užsienį patariu neįsivaizduoti, kad pakliūsite į magišką svajonių šalį, kur tavo gyvenimas kardinaliai pakis gerąja linkme, viskas čia įprasta tiesiog eini į mokyklą, gyveni, po pamokų susitinki su draugais.

MUZIKA, ARBATA IR BEVEIK KALĖDOS || MUZIKINĖS DĖŽUTĖS '15

Vieną iš prieškalėdinių gruodžio penktadienių, patogiai įsitaisę aktų salėje ant grindų su puodeliais arbatos ir sausainiais, stebėjome vieną jaukiausių licėjaus renginių – „Muzikines dėžutes". Scenoje pasirodė daug talentingų liceistų, alumnų ir svečių, kurių dainos susipynė į tą ypatingą vakaro atmosferą, paskatinusią liceistus džiaugtis esant licėjaus dalimi, o alumnus – pasiilgti dar gana neseniai paliktos mokyklos. Nutarėme pasidomėti, kaip šis renginys atrodė iš tos kitos, galbūt ne tokios jaukios ir patogios, scenos pusės. Pakalbinome keletą pasirodžiusiųjų ir paprašėme trumpai papasakoti, kaip jie jautėsi scenoje ir ką jiems reiškia šis renginys.

Liucija Vaicenavičiūtė:

,,Man ,,Muzikinių Dėžučių" metu suliepsnojo meilė licėjui – šypsena buvo iki ausų, nors gal net ir iki debesų. Kiek talentingų, laimingų ir geranoriškų širdžių jūs turite, mieli liceistai. Gal net ir po kelias kiekvienas. Tegu širdys dainuoja ir skambina gitaros stygomis!"

„Kovo 8-oji"
Julijona Biveinytė:

„Šiais metais, kaip niekada anksčiau, „Muzikinės Dėžutės" atrodė gausios tiek dainininkų, tiek klausytojų atžvilgiu. Manau, kad dar po kelerių metų jas reikės perkelti į „Compensos" salę. Muzikos kokybė ir įvairumas taip pat labai keičiasi. Smagu, kad licėjuje yra žmonių, kurie sugeba gerai atlikti džiazo muziką, išbando ir mažiau licėjuje populiarius žanrus kaip repą ar akapelinę muziką. Licėjuje tiek daug kūrybiškų žmonių, tad visada labai gera žinoti, jog galima sugrįžti į šią mokyklą ir išvysti visų šių mokinių prasiskleidžiančius talentus būtent šiame renginyje.

Man pačiai irgi labai smagu dainuoti šiame renginyje, nes būtent tai ir yra pirmoji scena, kuri leido atsiskleisti ir gyvai pasirodyti. Aktų salė visada primena daugelį renginių, kuriuos užlipęs ant scenos vėl prisimeni ir jautiesi savas. Džiugu, kad ir liceistai dar nori klausyti „Kovo 8" ir priima mus į savo gretas. Tikiuosi dar ir kitais metais turėsim galimybę čia padainuoti."

„Šokių palapinė“
Judita Beinortaitė:

“Kartais likimas taip pasisuka audringame gyvenimo tekmės verpete, kad tenka užlipti ant scenos, ir netikėtai pajusti, kaip nuo pirmos gaidos, užgautų klavišo, gitaros ar balso stygos, būgno membranos virptelėjimo, oras prisipildo svaigulį keliančios harmonijos, pakeliančios virš kasdienių trijų natų akordų... Manyčiau tam antrajam žiemos penktadieniui teko liudyti štai tokį likimo posūkį, kai 7 muzikantai užlipo ant scenos ir liceistų sielas nuspalvino mažoro spalvomis... Manoji siela liko nuspalvinta tikrai ir spalva neblunka ligi šiolei, nors įrašo dar nežiūrėjau, tai šio mažoro, esančio many, amžinumo garantuoti negaliu. Nepaisant to, manau tai buvo nuostabi pradžia Šokių palapinei, tikiuosi ta pati energija ir harmonija mus lydės užkariaujant pasaulinę šou industriją. Už šią šlovę dėkinga jaučiuosi “Muzikinėms dėžutėms”, Licėjui, Kristinai, Elžbietai, Justui, Arnui, Dainorai, Mindaugui. Tešviečia mėnulis, tesitęsia šokiai.”

„Nesugalvojam pavadinimo lol“
Aistė Samuchovaitė:

„„Muzikinių Dėžučių“ vakaras man jau trečius metus iš eilės yra laukiamiausias ir artimiausias širdžiai licėjaus renginys. Tas kolektyvinis, bendruomeniškas kelių licėjaus (ir ne tik) kartų sutūpimas ant kilimo, neformaliai gurkšnojant arbatą ir linksint į muzikos taktą, man atrodo nepaprastai šiltas ir artimas. Šių metų renginys man vėl priminė, jog gyva muzika – jėga, o dar smagiau, kai ją atlieka tavo draugai.“

GARSŲ SILUETAS

Gustė Papaurėlytė

Vieną šaltą, bet saulėtą penktadienio popietę su antroku, kurį ne vienas atpažįsta iš įvairių licėjaus renginių, pianistu SIMU ŠAKENIU susėdome pasikalbėti apie praeitą pavasarį išleistą jo asmeninės kūrybos albumą, mokslus muzikos mokykloje, jį įkvepiančius žmones, ateities perspektyvas... Ir dar apie daugelį kitų paprastam šešiolikmečiui aktualių dalykų.

- Kam ir kaip kilo idėja sujungti visą tavo kūrybą į visumą – išleisti albumą?

Kadangi kompozicija užsiimu gana ilgai (nuo trejų metų!), negalėčiau teigti, kad sprendimas įrašyti plokštelę buvo staigus ar netikėtas. Tikrai nebuvo taip, kad va, vieną vakarą nusprendžiau išleisti diską ir tuomet pradėjau rašyti jam gabalus. Priešingai, kaip paprastas mokinys pradėjau eiti į muzikos mokyklą, o ten susidomėjau kompozicija. Per tą laiką, beveik dešimt metų, parašiau daug muzikos ir, pasitaręs su mokytojais, nusprendžiau geriausius kūrinius įrašyti studijoje.

- Papasakok, kaip vyko plokštelės įrašymo procesas.

Kai kuriuos kūrinius, pavyzdžiui, „Koncertą fortepijonui ir styginių orkestrui“, buvome įrašę dar gerokai prieš plokštelės išleidimą, nes tam reikėjo specialios įrangos, tačiau dauguma kūrinių buvo paprasčiausiai įrašyti profesionalioje studijoje.

- Albume yra 19 tavo kūrybos darbų. Kodėl pasirinkai būtent šiuos?

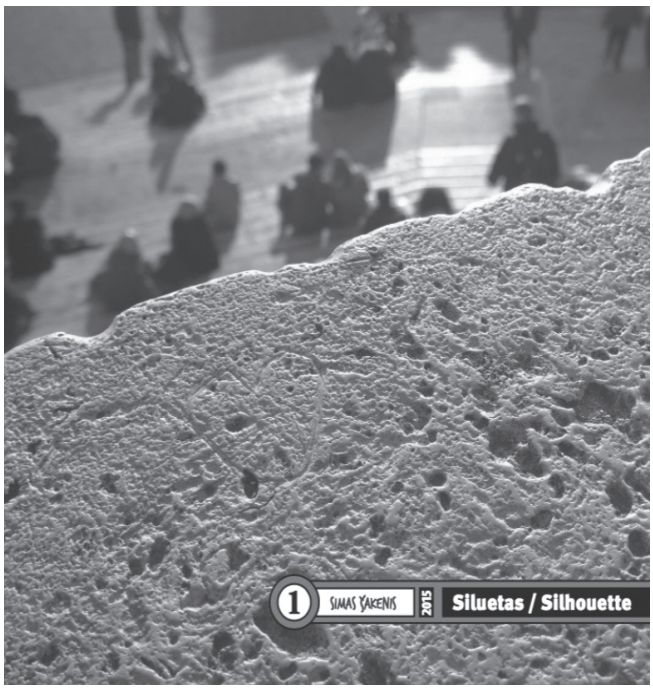

Esu parašęs daug skirtingų kūrinių, bet tikrai ne visus groju iki šiol, kitus prisimenu gana retai. Tą pavasarį, kai nusprendžiau įrašyti albumą, reikėjo atrinkti būtent tuos darbus, kurie man buvo brangiausi ir įsimintiniausi. Man labai padėjo kompozicijos mokytoja V.Beinarienė, kuri patarė svarbiausiais klausimais.

- Kaip vertini šį albumą dabar, praėjus kuriam laikui nuo jo išleidimo?

Jei atvirai, tai iš visų kūrinių, kurie yra albume, man tebepatinka mažuma ir norėčiau groti vos kelis, tačiau visas šis procesas man yra labai vertingas ir brangus, nes tai mano kūrybos raida, mano istorija. Žinoma, laikui bėgant keičiasi nuomonė tam tikrais aspektais, tobulėju, atsiranda kitokių įgūdžių ir pereinu prie rimtesnės kompozicijos, tačiau tai, nuo ko pradėjau, be jokios abejonės yra vertybė.

- Iki praėjusių metų pavasario tęsėsi ilgas tavo ankstyvosios kūrybos kelias, vėliau įamžintas plokštelėje. Kokių tikslų ar svajonių turi dabar? Gal ateityje laukia dar ne vienas albumas?

Šiuo metu gana intensyviai mokausi kompozicijos, noriu turėti tvirtus teorijos pamatus. Labai patinka dabartinis mokytojas Tomas Kutavičius, jo kūryba mane įkvepia.

Žinoma, toliau kūriu, geresnes kompozicijas užrašau, tačiau ką toliau su tuo veiksiu, dar negalėčiau pasakyti. (Galbūt siesi savo ateitį su muzika?) Sudėtinga nuspėti, kaip čia bus... Žinoma, nežadu apleisti muzikos bet kokiu atveju, tačiau nuspręsti, ar tai liks mano hobiu, ar taps pragyvenimo šaltiniu, dar neskubu, turiu nemažai laiko.

- Ar sunku atrasti laiko kasdien pagroti, tobulinti savo įgūdžius? Dažnas mokinys skundžiasi, kad dėl namų darbų ir atsiskaitymų gausos nespėja užsiimti mėgstama veikla...

Šiek tiek erzina, iš tikrųjų, kai visi visur dejuoja, bet nebūtinai tai turi būti vien mokiniai, yra ir profesionalių muzikantų, ir žmonių, kurie išvis nieko neveikia. Taip, žinoma, ir aš kartais padūsauju, kad va, per mažai to laiko, tačiau nieko negaliu pakeisti. Kai užsiimi tuo, kas tau labiausiai artima, kažkokiu būdu sugebi atrasti laiko tiems dalykams. (Ką veiki laisvalaikiu?) Labai domina technologijos, mėgstu programuoti, taip pat patinka sportas, dažnai žaidžiu krepšinį.

- Kokios muzikos klausaisi? Ar turi atlikėjų, kurie tave įkvepia?

Aš klausau dviejų rūšių muzikos: „lengvų“ kūrinių, kurie tiesiog veža ir neverčia pernelyg giliai galvoti, ir moderniosios kūrybos. Prie „lengvesnių“ žanrų priskirčiau rap'ą, trapp'ą ir džiazą, favoritai - Charlie Parker'is, Keith Jarrett'as, Miles Davis'as... Taip pat žaviuosi prancūzų kompozitoriaus Olivier Messiaen'o kūryba. Man nepatinka „agresyvūs“ beat'ai, tokia eurovizinė, tranki muzika, tačiau trapp'o ritmai kažkodėl labai veža.

- Pabaigai norėčiau užduoti kiek banalų, bet nuoširdų klausimą. Kaip įsivaizduoji save po dešimties metų?

Atsakysiu irgi banaliai: norėčiau dirbti darbą, kuris man labai patiktų ir iš jo galėčiau pragyventi, ir turėti artimą draugų ir šeimos ratą, su kuriuo man būtų gera.

“TB’KAI JAU RUOŠIASI, O TU?” || PYRAGŲ DIENA ’15

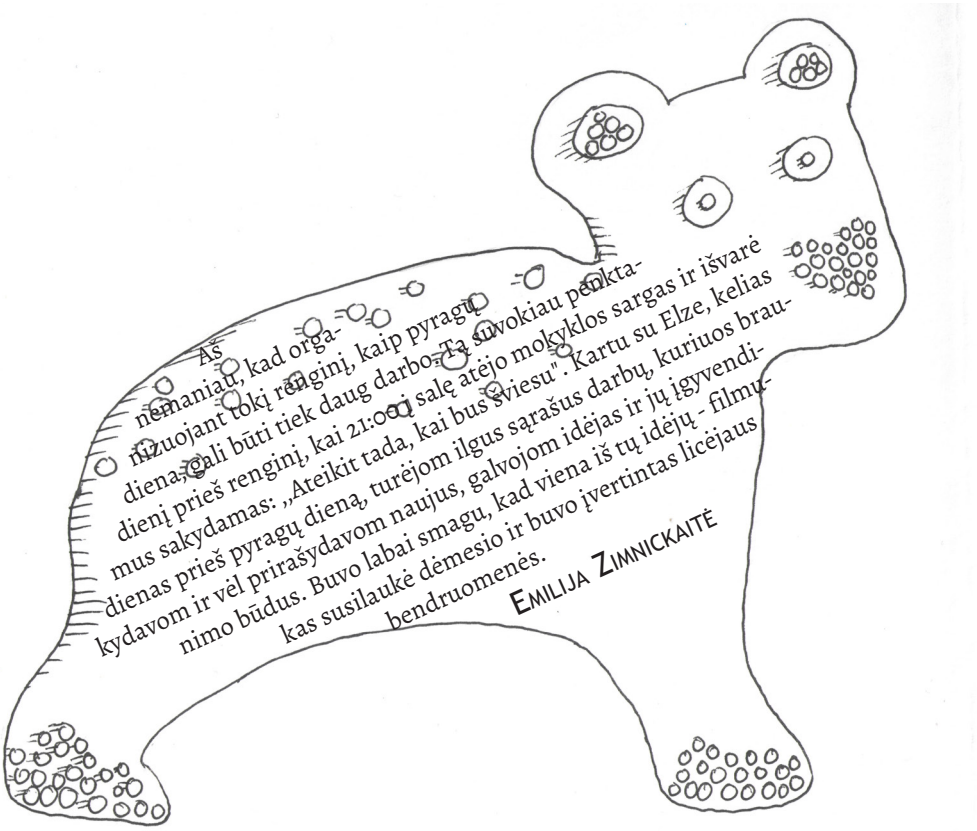

Aš nemaniau, kad organizuojant tokį renginį, kaip pyragų diena, gali būti tiek daug darbo. Tą suvokiau penktadienį prieš renginį, kai 21:00 aš salę atėjo mokyklos sargas ir išvarė mus sakydamas: ,,Ateikit tada, kai bus šviesu". Kartu su Elze, kelias dienas prieš pyragų dieną, turėjom ilgus sąrašus darbų, kuriuos braukydavom ir vėl prirašydavom naujus, galvojom idėjas ir jų įgyvendinimo būdus. Buvo labai smagu, kad viena iš tų idėjų - filmukas susilaukė dėmesio ir buvo įvertintas licėjaus bendruomenės.

Emilija Zimnickaitė

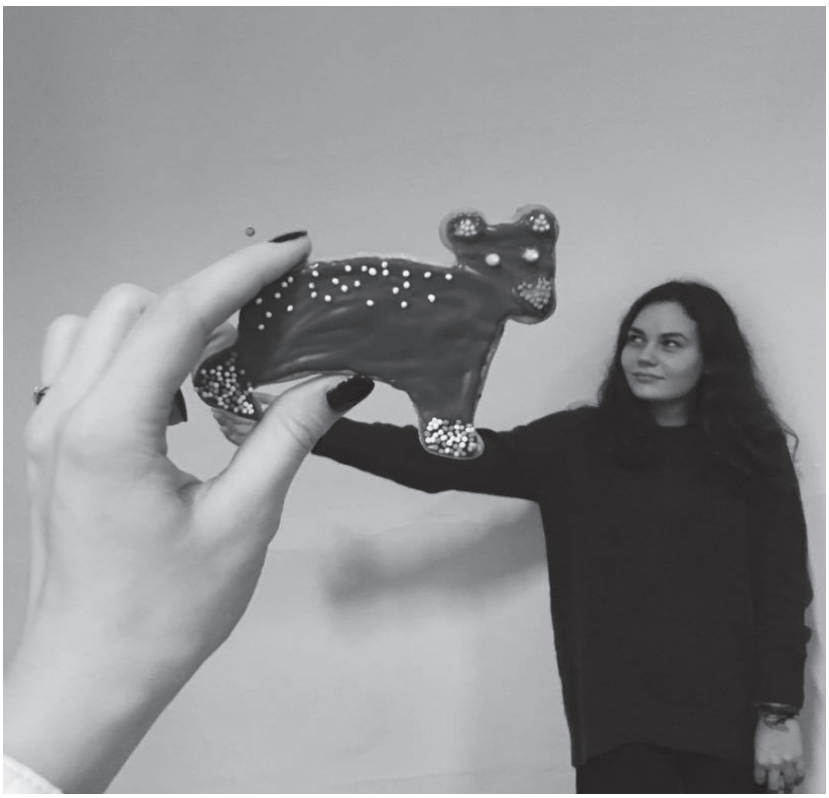

Ievos Vaškelytės kūrinys, nugalėjęs gražiausiai papuošto sausainio konkursą, bei kompozicijos dalyvė, taip pat prisidėjusi prie pergalės, Barbora Žukaitė

APIE KVAILYSTES, RAŠYTOJUS IR KALBOS PRARADIMUS

Gabrielė Šidlauskaitė

Vos pradėjus kalbėti apie visokiausius kalbos praradimus lietuviai pirmiausia šoka karalienei Elžbietai ant galvos: lietuvių mokytojos krūpteli išgirdusios anglizmus, plūstančius iš jų raštingųjų mokinių lūpų, o štai bobutės autobusuose niršta negalėdamos nuklausyti apie ką Lietuvos jaunimas šneka šiais laikais, nes pusė jų pokalbio, pamanykit, angliškai. Net pozityvusis Andrius Kaniava rauda, kaip „vilkas nesapnuojamas visai surūdijo". Nenoriu nuvaryti vargšo pono Kaniavos visai į kapus, bet, pasakysiu, kad dabar ši problema man nelabai širdį bado. Juk visi bent apgraibomis nujaučia, jog šalia glūdi daug baisesnis klausimas - ar mes išvis tebeturime ką pasakyti?

Iš pirmo žvilgsnio jokios problemos čia, atrodo, nėra. Rašinius rašome, klasėje diskutuojame, o labai reikalui prispyrus ir delfi.lt galime visai Lietuvai išsilieti. Vis dėlto pamąsčius ilgiau pasirodo, jog ne viskas taip jau ir aišku. Argumentas rašinyje yra įtikinamas tik tada, jeigu yra paremtas kokio nors specialisto ar šiaip visų galų meistro žodžiais, apie spektaklį galime diskutuoti tik perskaitę bent dvi jo recenzijas, tad taip gaunasi, kad ta mūsų ir taip jau trapi asmeninė nuomonė yra palaidojama po visokiausiomis analizėmis, straipsniais bei autoritetais. Žinoma, viską galima paaiškinti mūsų, atrodo, laukiniu neišprusimu. Juk dar niekas negimė jau išmanydamas aštuonioliktojo amžiaus kultūrinio konteksto. Atrodo visai logiška atsiremti į žmones, ne tik aiškiai daugiau knygų perskaičiusius, bet ir keliais universiteto laipsniais tave lenkiančius. Juk reikia kaip nors tuos dalykus sužinoti. Su kiekvienu nauju analitiniu straipsniu, mes nušluojame paskutinius savo įžvalgumo likučius ir nė patys nepajuntame, kaip pradedame kalbėti kitų žodžiais. O kartais taip pasimetame tuose sakinių vandenynuose, jog pradedame net mąstyti kitų tekstais. Tokiems žmonės lietuvių kalba yra skyrusi net du pavadinimus: aktoriai arba profesoriai. Kažkuriuo momentu, žinoma, sustojame ir pradedame ieškoti tos taip gerai pasislėpusios asmeninės nuomonės, desperatiškai vildamiesi, kad ji egzistuoja. Štai, atrodo, jau kažką sugalvojai, net kvėptelėti bijai, kad tik minties nepamestum, po truputį ir atsargiai lyg koks chirurgas apnarstai ją tolimesniais pamąstymais bei pavyzdžiais "iš gyvenimo" ir, kai, be galo didžiuodamasis savimi, esi pasirengęs pristatyti ją pasauliui, staiga sužinai, jog kažkas prieš du šimtus metų jau visą knygą apie tai parašė ir jau seniai pasauliui apsiskelbė. Viskas. Pasirodo mintis nei tavo, nei originali. Šitaip staiga tai, ką taip ilgai savyje brandinai, tampa tik dar vienu kažkieno parašytu ir tavo perskaitytu straipsniu. Ir iš viso, kiekvienas žino: viskas šiam pasauly jau sugalvota ir pasakyta, ir užrašyta. Iš esmės net mąstyti reikalo nėra. Gali „praslysti" mokėdamas skaityti, o tada paprasčiausiai atkartoti. Čia, aišku, galima sustoti ir drąsiai pareikšti, kad visai čia ne problema. Tiesą pasakius, ši situacija atrodo tragiška tik labai specifinei žmonių grupei. Licėjuje, kaip niekur kitur, gausu rašančiųjų. Jie, lygindami chemijos lygtis, tuo pačiu metu kuria eiles, noveles, apsakymus bei intelektualius anekdotus. Atrodo, koridoriai knibždėte knibžda tušinuko penale nenulaikančių kūrėjų. Kalbiesi su jais, o jie ir sako „žinai, žiauriai norėčiau būt rašytoja, bet stosiu tai turbūt į mediciną". Tada, žinoma, kyla klausimas „Tai prie ko čia ta medicina?". O atsakymas visada panašus „nežinau, apie ką rašyčiau. Bijau, kad atsikelsiu vieną dieną be idėjų ir viskas bus tai mano rašytojos karjerai". Na, ir iš tiesų, kai pagalvoji, visai protingai šneka. Juk tikrai, nėra absoliučiai nieko, ką aš, būdama septyniolikos metų, galėčiau apie gyvenimą papasakoti suaugusiam. Ši mintis mane kankino ilgai ir pagaliau priėjau išvadą, kad iš esmės yra tik dviejų tipų knygos - dėliojančios gyvenimo tiesas (jų turbūt net pradėti rašyti negalima, kol neperžengi penkiasdešimties metų ribos) ir paprastosios, bet skausmingai sąžiningos, priverčiančios susitapatinti su kiekvienu skaitytoju. Bet tik ta sąžinė atrodo jau tokia išsemta ir išprievartauta, jog nori nenori bejėgiškai supranti, kad nieko naujo čia nei pridursi, nei pridėsi. Tai koks gi iš tikrųjų ten skirtumas lietuviškai ar angliškai, kai tikroji bėda yra ta, jog darosi vis sunkiau kalbėti patiems, kad palaipsniui mes tiesiog nebeturime daugiau ką pasakyti. Kaip vėl pradėti kalbėti? Nežinau. Kaip išspręsti originalumo klausimą? Net neįsivaizduoju. Galbūt čia ir slypi visas žavesys. Ne visos problemos gimsta tam, kad būtų išspręstos ir ne visi klausimai yra keliami tam, kad būtų atsakyti.

Kai kurie sutiks su manimi, nors pastebės, kad teiginiams trūksta argumentų, kiti prieštaraus ir laikys mano literatūrines apraiškas neišprususios paauglės, neturinčios ryžto maištauti realybėje, sapalionėmis. Abiem atvejais jie bus visiškai teisūs. Rašau pati ir plačiau nepasiskaičiusi, todėl jaučiuosi kvailai, bet rašau, nes turiu teisę rašyti, kad ir kvailystę, o Jūs skaitote, nes turite teisę skaityti . Ir kadangi neturiu nei daktaro laipsnio, nei kito mano šaunumą formalizuojančio diplomo, Jūs be skrupulų naudojatės savo teise skaityti vien todėl, kad galėtumėte pasakyti,jog, jūsų nuomone, visa tai – kvailystė.

ATGAL Į XX AMŽIŲ ||
KARNAVALAS '15

Rūta Vigelytė, Kamilė Lebednykaitė

Tą snieguotą gruodžio 29-osios vakarą kiekvienas liceistas, pasirūpinęs šiltu megztiniu ir termosu, įsikimba draugui į parankę ir vyksta į mokyklą pasigrožėti ilgai lauktu pirmokų karnavalu. Pravėrus duris iškart pasitinka jaunieji licėjaus „gyventojai" ir prašo traukti loterijos bilietėlį, tačiau, paklausti apie prizą, tik paslaptingai nusišypso. Einant trečio aukšto koridoriumi, kiekvieną pasitinka įvairūs dainininkai, šokėjai, santūrios damos ar kiti personažai, atkeliavę iš tam tikro dešimtmečio. Smagu stebėti į muziką įsijautusio dar tik pradedančio aktoriaus judesius, rodančius, kad ne tik scenoje galima pasireikšti, ir prisiminti, kad tu šoki lygiai taip pat, kai nieko nėra namie... Gal vis dėlto pirmokams pavyko svečių mintis nors trumpam nukelti nuo šventinių vaišių į rock&roll'o laikus.

Prieš labiausiai laukiamo renginio pradžią šiaip ne taip paaiškėjo laimingieji, kurie galės stebėti vaidinimą sėdėdami ant žaliųjų mokinių kambario sofų ir pasilepinti skanėstais. Tuomet prasidėjo tai, kas nulėmė pirmokų likimą likusiems mokslo metams. Vis dėlto spektaklis - nieko netikėto. Nieko, kas priverstų mokytoją Jankauską nenustygti kėdėje, o mokytoją Šidlauską vos pastebimai linkčioti. Viskas labai paprasta: mokykla, trylikamečių svajonių meilės istorija su laiminga pabaiga. Daugelį tikrai sužavėjo spalvingais raštais išmargintos merginų suknelės, o trys raumeningi vaikinai su petnešomis privertė nusišypsoti. Muzika taip pat buvo gerai parinkta (daugelis, pamatę koridorių dekoracijas, vinilines plokšteles ir aktorių kostiumus, slapčia vylėsi išgirsti „The Beatles" melodijas), visi žavėjosi talentingąja Liucija, tačiau gitaristui reikėjo truputį daugiau pamokų. Koją pakišo nesugebėjimas sutramdyti aktų salės užuolaidų, o šokiams truputį pritrūko sinchroniškumo ir repeticijų. Tačiau viskas atrodė, palyginus, neblogai. Deja, gal dėl kūrybiškumo (o gal laiko?) stokos ar baimės likti nesuprastiems, pirmokai nepanoro „pažaisti" su scenarijaus elementais, įpūsti daugiau intrigos ir labiau išplėtoti pagrindinių veikėjų charakterius, kad

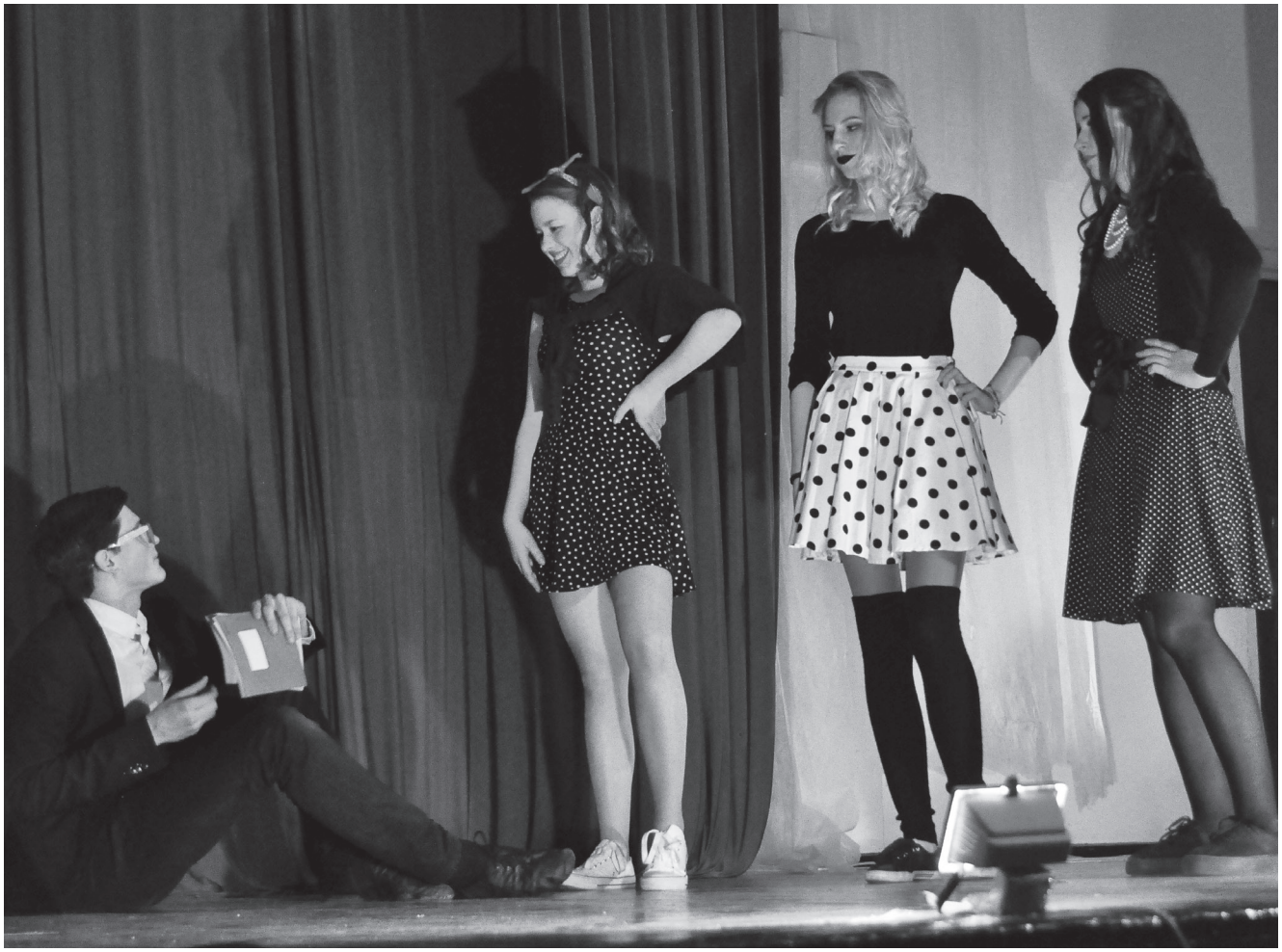

siužeto linija nebūtų tokia nuspėjama jau pačioje pradžioje. Visi buvo paskandinti rožinėje meilės jūroje, nors ir buvo tokių, kurie vis naiviai tikėjosi, kad gal viskas pasisuks kita linkme.

Tačiau laiko dar daug ir kūrybinio peno šiems jaunuoliams bus per akis. Visgi pirmokams pavyko sukurti jaukią šventę sau (buvo matyti, kad renginys tikrai subūrė kursą!), liceistams ir nors trumpam sugrįžusiems alumnams. Belieka pirmakursiams palinkėti sėkmės ir stiprių kūrybinių vėjų kitiems metams!

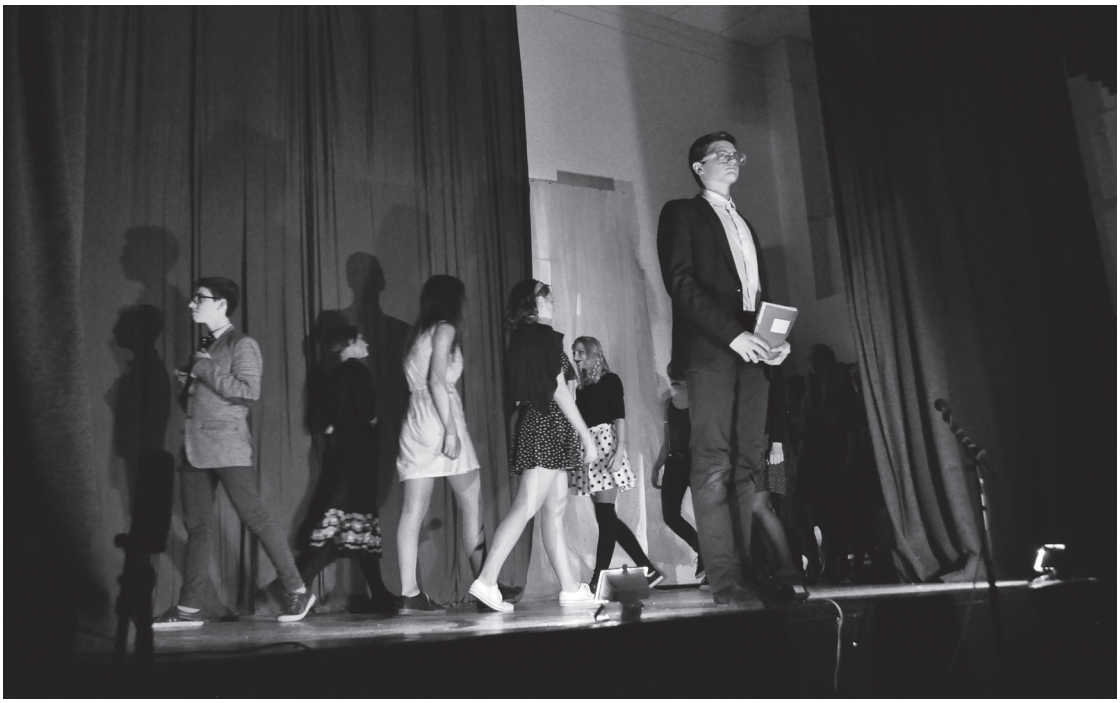

1. Aš labai norėjau,kad jums pasisektų... 2. Jie labai stengėsi... (juokiasi) 3. Aš labai džiaugiausi,kad pirmokams buvo smagu ruošti karnavalą, nes svarbiausia yra kaip jie jautėsi ir jų emocijos, ne mūsų. 4. Labai vertinu „Grease“ muziką — mano pats mėgstamiausias visų laikų mūzikles. Ne, šiaip buvo smagu žiūrėti, nes jiems buvo smagu. Tačiau ar labai geras karnavalas pats savaime, tai nu... 5. Pala, kokį karnavalą... ? 6. Man tai pirmokai, faini kaip žmonės. 7. Patiko garso takelis. 8. Matėsi, kad labai stengėsi bei patiko šokiai... 9. Pala, kokią kitą karnavalą... ? 10. Siek tiek pavirsutiniškas. Ne, šiaip buvo smagu. 11. Aš tai s pasirinko gan lengvą temą, į kurią galima daug sutalpinti. 12. Labai originali prom idėja. 13. Aš tai s pasirinkę gitaristui duodu! 14. Nebuvau karnavale. 15. Labai lėkšta, kai mokyklos šokančių vaikinų ir suaugusiųjų vaidinami drąsūs šokiai... 16. Šauniausi vaikinai vaidina mokyklą — rimtai? 17. Labai džiaugiamės, kad šiais laikais yra šokančių vaikinų, kurie vis naiviai tikėjosi, kad gal viskas pasisuks kita linkme. 18. Labai patiko, kad šoko poromis. Pas mus dar iki šiol niekas nepasišoko... 19. Naudokit mikrofonus. 20. Nenaudokit savo vardų vaidindami, drąsūs šokėjai. 21. Nekopijuokit tai darytų profesionalai. 22. Viskas, kas nepavyko, suteikė šiam renginiui šarmo. 23. Pirmokam. 24. Buvo smagu stebėti, kaip jie taiko. 25. Patiko dainos, bet nepatiko, kad jos buvo atliekamos negyvai. 26. Kaip pirmokams, kaip jie taiko. 27. Labai patiko muzika... 28. Labai patiko, kad šoko poromis. 29. Ir nerimuokit. 30. Vaikai... 31. Labai patiko, kaip pirmokam. 32. Pasirodymus. 33. Labai patiko, kad buvo visai nieko.

LAIŠKAI NUO KALNŲ VIRŠŪNIŲ

Emilija Bogdanovičiūtė, Lukas Gečiauskas

...11 valandų kopėm į pusantro kilometro Narodnos viršūnę Uralo kalnuose. 11 valandų! Ant viršūnės buvom kažkur apie 17 valandą, o ten beveik poliarinė naktis, tai saulė jau visai arti horizonto, nusileidusi. Saulėlydis tiesiog nuostabus. Ir aš turiu laišką, čia prie širdies, nuo liceistų iš keliautojų klubo. Ant voko parašyta: „atidaryti, kai bus labai sunku arba labai gera". Aš, stovėdama ant tos viršūnės, kur saulėlydis tiesiog nuostabus, pagalvojau, kad man dabar ir labai sunku, ir labai gera. Tai buvo toks šiltas, toks geras laiškas. Jis prasideda taip: „Labas, Berta! (anuomet mane taip vadindavo). Tai jei jau skaitai mūsų laišką, tai tikriausiai arba labai gera, arba labai jau sunku tau. Turbūt esi sušalusi, pavargusi..." Žodžiu, buvo surašyta mano tuometinė būsena šimtu procentų. O paskutinis sakinys buvo toks: „O mes dabar sėdime kur nors kavinėje, geriam kakavą su bandelėmis, bet žinok, mes viską atiduotumėm už tai, kad būtumėm šalia tavęs". Taip gera, taip šilta pasidarė.

– geografijos ir kūno kultūros mokytoja LINORETA VASILEVIČIENĖ

– Ką Jums reiškia kelionės?

Visų pirma, kelionės yra ryškus mano gyvenimo etapas, kai jų buvo labai daug. Visos išvykos, ypač sudėtingesni žygiai, yra kaip tik tai, kur gali patikrinti save ar savo draugus. Po kiekvienos kelionės parsiveži įvairių nuotykių, įspūdžių, kurie ilgai ilgai neužsimiršta. Kelionės man - savęs apsivalymas, ypač kopiant į kalnus, nes ten negali būti pilnas blogų minčių.

– Kada Jūs pradėjot keliauti?

Į pirmą savo rimtą žygį, į Kaukazo kalnus, aš iškeliavau pradėjusi studijuoti, pirmame kurse.

– Kas paskatino pradėti keliauti?

Tai buvo visiškas atsitiktinumas. Šiek tiek pažįstamas žmogus pasiūlė: va, važiuojam į kalnus, gal nori? Klausiu: o ką jūs ten veikiat? Jis: vaikštom. Aš sakau: tada noriu. Sako: tai tada ateik į susirinkimą. Taip ir atėjau. Tada paaiškino kas yra vibramai, pūkė, jarmakas, kilimėlis, karabinas (juokiasi). Išvardijo tada begalę visiškai nieko nesakančių žodžių. Man paskolino beveik visą inventorių. Taip ir išėjau. Tai buvo vienas įsimintiniausių mano žygių, nes tada dar nežinojau nei ko laukti, nei ko tikėtis. Mokiausi visko: mokiausi vaikščioti uolomis, mokiausi kopti, mokiausi nusileisti, mokiausi miegoti - palapinėje ant uolų ir ant sniego. Taigi, keliones į kalnus paskatino mažai pažįstamas žmogus, su kuriuo vėliau tapome labai geri draugai. O kelionės, žygiai tęsiasi iki dabar.

– Tęsiasi iki dabar? Taigi jūs vis dar keliaujate?

Taip, vis dar keliauju, tik dabar kelionių formatas jau kitoks – keliauju su šeima: vyru ir dviem berniukais. Studijų metais labai daug keliavau viena, su draugais, su nepažįstamais žmonėm. Kelionės buvo pilnos įvairiausių avantiūrų. Kai pradėjau dirbti, licėjuje įkūrėme keliautojų klubą, labai smagu buvo, beveik kiekvieną vasarą su liceistais važiuodavome į Tatrų kalnus, daug keliavome po Lietuvą.

– Keliautojų klubas licėjuje? Kada tai buvo?

Tai buvo kokie 1995 – 2000 metai, mūsų licėjaus keliautojų klubo Aukso amžius. Su kai kuriais buvusiais mokiniais dar ir dabar susitinku įvairiuose sportiniuose ir turistiniuose renginiuose.

– O kada jūs aktyviai keliavote po kalnus?

Aktyviausios kelionės buvo studijų metais, tada pavykdavo išvažiuoti į kalnus po du tris kartus per metus. Būdavo, pavasarį važiuojam į Karakumų (Turkmėnija) dykumą, paskui vasarą netgi du kartus lėkdavom į kalnus. Daugelyje Rusijos kalnuotų kampelių esu užsidėjus po „kryžiuką": nuo pat Kam-

čiatkos, Kurilų salų – rytuose iki Afganistano sienos – pietuose, ir iki Jenisiejaus žemupio – šiaurėje. Tais laikais mano kelionės buvo labai aktyvios. Kelionės priklausė nuo metų laikų: pavasarį po dykumas, o žiemą kelionės su slidėmis po Uralo kalnus, po Kolos pusiasalį, Chibinų kalnus. Dabar taip ekstremaliai nebekeliauju.

- Kaip dabar keliaujate su šeima?

Kelionės ramesnės, bet visgi ne poilsinės. Praeitą vasarą siekėme šiauriausio Europos taško, vykome į Nordkappą (Norvegija). Keliavome tik mūsų šeima, 16 dienų. Aplankėme Suomiją, Norvegiją, Švediją. Buvo visko: miegojom palapinėse, kopėm į kalnus, keliavome po nacionalinius parkus.

- Tai ir dabar mieliau renkatės ištvermės reikalaujančias keliones?

Na, taip. Praeityje esu turėjusi ir kelionės vadovo patirties, vadovavau keliems žygiams ir žinau, ką reiškia būti vadovu: kai esi atsakingas ir už maitinimą, ir turi apžiūrėti, kaip žmonės apsirengę, ko prisikrovę. Tad dabar irgi, kaip mama, turiu apžiūrėti savo tris vyrus ir jau labiau taikausi prie jų. Bet jie pakankamai sportiški, tad visai rimti tie mūsų žygiai. Prieš du metus Tatruose turėjome tokį visai ekstremalų žygį. Papuolėme į audrą, į krušą, ir buvome ant perėjos, nuo kurios reikėjo vaikus nukelti, nes jie dėl mažo ūgio tiesiog nepasiekė laiptelių. Vienas vaikas po pažastimi, kitas įsikibęs į grandines vos laikosi, šiaip taip nusileidome. Tad to ekstremalumo būna, negali visko iki galo suplanuoti, kai nemiegi viešbučiuose, kai neturi plano „nuo – iki“.

- Taigi, Jūsų manymu, planas yra būtinas gerai kelionei?

Dabar taip, aš esu už tai, kad kelionei visada reikia maksimaliai pasiruošti, ypač, kai dabar tai padaryti yra labai lengva. Gali pasiskaityti įvairiausių atsiliepimų, aprašymų. Pati visada stengiuosi planuoti taip, kad netektų gailėtis kažko neaplankius.

- Tačiau galbūt kada nors turėjote ir spontaniškų kelionių, kai nuvažiuojate į šalį be pasiruošimo ir tiesiog keliaujate?

Pastaruoju metu tokių kelionių nebuvo. Tokie dalykai buvo dažnesni, kai mes keliavome po Rusiją. Pavyzdžiui, kai keliavome į Kamčiatką, kasėmės į Kurilus, bilietus turėjom Maskva – Magadanas (Rusijos miestas netoli Kamčiatkos), o toliau keliauti po Tolimuosius rytus (Sachaliną, Kurilus, Chabarovską,Vladivostoką) teko lėktuvais, kuriems bilietus reikėjo „gauti“ vietoj. Daug sumanumo reikėjo tam darbui, norint neužstrigti kokiame Rusijos užkampyje. Grįždami iš Vladivostoko kaip ir galėtume į Maskvą skristi, bet sakom: „Chebra, taigi Baikalas pakeliui. Tai ką?“ Tai ką, tai ką, skrendam iki Irkutsko ir plaukiam iki Baikalo! Nuvarėm iki Baikalo, turim vieną valandą. Išsimaudėm, padarėm kokius penkis šešis grybšnius, nes vanduo + 9° C, tada nusišluostėm, apsirengėm, ir atgal į miestą, ir toliau skridom į Maskvą. Tai štai toks ekspromtas, kai nežinai, kur būsi dienos gale.

- Tai ši kelionė ir buvo Jums pati ekstremaliausia?

Ne, ne. Tokia turbūt buvo kopimas į aukščiausią Šiaurės Amerikos viršūnę Makinlį (Aliaska, JAV), tai mano pati aukščiausia viršūnė. O ekstremali ji buvo dėl sąlygų, kadangi tai yra jau aukštuminis įkopimas. Viršūnė beveik 6200 metrų. Visas dvi savaites gyvenome ant sniego ir ledo, su didžiuliu deguonies trūkumu. Atšiaurus oras ir pūgos – visa tai teko pereiti. Ten jau tikrai negali viskam pasiruošti, nes tai yra gamta, santykis su ja, ir viskas priklauso tik nuo to, kaip sakoma, „kaip kalnas tave priims ir kaip paskui paleis“. Sėdint namuose sunku įsivaizduoti, kad negali pajudėti, nes plyšta galva ir sergi „kalnų liga“. Tokie pojūčiai namie sėdint yra nepatiriami. Na, dar viena iš ekstremaliausių kelionių galbūt buvo į Vidurio Aziją – ten stebuklų kraštas (juokiasi).

- O ką dar esate aplankiusi be Rusijos ir Azijos?

Kaip jau pasakojau, išskirčiau JAV, Aliaską. Kai patiems amerikiečiams pasakydavau, kad buvau Aliaskoje, tai jiems atrodė didžiulis pasiekimas. Jungtines Amerikos Valstijas aš pervažiavau nuo Atlanto iki Ramiojo vandenyno, aplankydama daug nacionalinių parkų. Ši kelionė – didelis mano turtas, didelis prisiminimas, nes tada išties pamačiau, kas yra Amerika. Tai nereali šalis, turinti fantastišką gamtą. Lygiai tą patį galiu pasakyti apie Rusiją, jos gamta yra nuostabi, ten gali rasti visko labai daug.

- O Afrika, Europa?

Ne, Afrika visiškai neliesta, o Europa – tai žinoma, daug kas aplankyta, bet tai jau buvo tada, kai užsivėrė Rusija ir atsivėrė Europa. Tada puolėm į visas valstybes pasižiūrėti, kas gi tas Paryžius, kas ta Roma. Tuomet turėjau daug turistinių autobusinių kelionių. Vėliau jau keliavau į tolimesnę Pietų Aziją, Indiją

ir Nepalą. Nepale turėjome kalnų žygį, kurio metu visą laiką matėme daugiau kaip 8000 m. aukščio viršūnes Anapurną ir Daulagirį. Tai buvo Himalajų dvasios, Tibeto užkabinimas.

- Iš visų šių vardintų vietų kokias išskirtumėt pačias neįprasčiausias? Galbūt kažkas šokiravo gamta, kultūra, sutiktais žmonėmis?

Pirma mintis – Indija. Šita šalis yra didžiulis visko kompleksas, na... juk kaip tu gali nupasakoti senojo Delio turgaus kvapą? Arba kaip tu gali nupasakoti tuos šiukšlynus, kuriuose šventos karvės ėda polietileninius maišelius ir popierių, o šalia stovi gražiausi architektūros statiniai? Nepale, Katmandu, matėme mirusiojo deginimo ceremoniją. Ryškiausiai įsiminė tas vaizdinys, kai sudeginamas mirusysis, jo visi palaikai sumetami į upę, o audinys, kuriuo buvo apgobtas kūnas, už kelių šimtų metrų jau paimamas kito žmogaus. Tai vyko miesto centre, mes visa tai pamatėme netikėtai. O keisčiausia, jog šalia tos upės gyvena šeima, kurios vaikai per ceremoniją braidė toje pačioje upėje, jos gylis maždaug iki kelių. Visas šis Indijos kompleksas, dar senoji architektūra, namai, paminklai ir visas milijardas žmonių turbūt pateikė daugiausia tų įsimintinų išgyvenimų. Keliaujant po Vidurio Aziją jausdavosi lyg ir primestas socializmas, sumišęs su senąja fantastine kultūra, prie kurios teko šiek tiek prisiliesti. Tai Turkmėnija, Uzbekija, Kirgizija, Kazachija, o kur dar Kaukazas: Azerbaidžanas, Gruzija, Armėnija.

-Kai pasakojate, atrodo, kad keliaudama visas mintis nukreipiate tik į pačią kelionę. Tačiau galbūt buvo taip, kad reikėjo prisiminti kokius nors darbus, paliktus Lietuvoje?

Ne, ne, ne (juokiasi). Mano jaunystė praėjo tam laimingam laikotarpy, kai nebuvo mobiliųjų, nebuvo interneto ir tik gali parašyti vieną kitą „tikrą“ laišką. Didžiausias rūpestis būdavo išsiųsti atvirlaiškius iš visokių atokių kelionės taškų. O dabar visa tai neteko to žavesio. Anksčiau būdavo, kad atvyksti į miestą ir leki į paštą. Kodėl? Prieš išvažiuojant, liekantiems Lietuvoje draugams pasakai, kad maždaug tokią ir tokią dieną turėtumėm būti, pavyzdžiui, Taškente. Tada mūsų draugai parašydavo laiškelį į Taškento centrinį paštą, kur būdavo teikiama tokia paslauga „iki pareikalavimo“. Ateidavai į paštą, pateikdavai pasą ir paprašydavai visos korespondencijos, skirtos tau. Tada atiduodavo daug visokių šeimos ir draugų laiškų, įvairių naujienų, o tada dar pats rašai visokius atvirukus, atvirlaiškius. Prisimenu, kartą kažkur pietų Sibire atėjau į centrinį paštą, kur yra kokie penki atvirukai – visi raudoni, su Lenino portretais. Mano mama dar dabar juos visus saugo kaip prisiminimus. Tad per visas keliones darbai tikrai iškart užsimiršta. Buvo tik vienas darbas, kurį darydavau kelionėj, tai dienoraščio rašymas. Tai darydavau kiekvieną dieną, suguldydavau į popieriaus lapą tuos šviežius prisiminimus ir išgyvenimus.

- Ar buvo kada nors taip, kad gailėjotės išvykusi į kelionę?

Ne, tikrai ne. Įvairiausių avantiūrų yra buvę, kai važiavau su visai nepažįstamais žmonėmis į kalnus, su kuriais teko susipažinti tiesiog traukinyje, tačiau to niekad nesigailėjau. Tikrai niekada nežinai, ko gali tikėtis. Buvo žmonių, kai interesai visiškai nesutapo. Tačiau į kiekvieną kelionę aš žiūriu kaip į nuotykį, kaip į pozityvą, kaip į neišvengiamybę. Pavyzdžiui, turėjome du kelionės draugus, kurie nešė visus puodus ir primusus. Dienos žygis jau baigėsi, o jų dar nėra. Puodų nėra, visa grupė valgyti negali, jau naktis, o jie vis dar neateina. Pasirodo, kad jie per dieną pavargo, todėl nusprendė sustoti anksčiau. Kadangi turėjo palapinę, primusus, maisto, jie pernakvojo atskirai nuo visų. Tada atrodė, norisi į nosį duoti, o kai laikas praeina, visai juokinga atrodo.

- Gal dar kokių linksmų, absurdiškų nuotykių esate patyrusi kelionių metu?

Keliaudama po Pamyro prieškalnes labai norėjau pasigauti švilpiką, taip vadinamą susliką, ir tiesiog nusukti jam galvą (juokiasi). O istorija tokia: mūsų kopimas Pamyro prieškalnėse buvo labai sudėtingas, kopimą pradėjome 3h ryto, kol sniegas dar nesušildytas saulės, kietas, kad nereiktų klimpti į sniegą, todėl visas kopimas buvo ilgas, sunkus, paskui labai labai ilgai leidomės. Visi pavargę, visi jau eina kas sau, o tie švilpikai sėdi ant akmens ir švilpauja, o atrodo, kad juokiasi iš tavęs, ir tai išties nervino. Atrodo, turėčiau jėgų, paleisčiau bent akmenį, bet neturiu (juokiasi). Tas gamtos grožis, visas suvokimas ateidavo jau peržiūrint skaidres ar nuotraukas, albumus, kai išgyvenimai jau susiguli, kada pagaliau išsimiegi savo lovoje. Žygio metu visaip būna ir skaudu, ir sunku – kojos nutrintos, pūslės, nudegimai. Bet nėra nei vienos kelionės, kuri nepaliktų tau įspūdžio, kad ji būtų tuščia. Kaip bebūtų, ar tu euforijoje, ar prisiminimai dėliojasi iš tokių mažų nutikimų, kelionė vis vien turi savo žavesį. Kiekviena kelionė – vis atskira istorija.

- Ar Jums kada nors teko, kad ir netyčia, pažeisti įstatymus svečioje šalyje?

Na, ką čia ir šnekėt – visas turistų kodeksas surašytas, kaip apeiti įstatymus. Ir juo naudodavomės, kaip kitaip... Pavyzdžiui, Lietuvoje buvo toks metas, kai traukiniuose reikėdavo pasižymėti talonėlį. Ar mes, studentai, turėsim pinigų ke-

lionėms, žygiams? Mes juk kiekvieną savaitgalį važiuodavome į žygius. Tai būdavo grupėj vienas atsakingas už bilietus, kuris kišenėje turėdavo komposterį, kažkada nusuktą troleibuse. Jei įlipa kontrolė, pažymim talonėlius, o jei kontrolė neateina, tai sutaupom... Iš tiesų, nebūdavo tokie ir brangūs tie talonai, bet svarbiausia būdavo sportinis interesas: pagaus, nepagaus? (šypsosi). Tiesa, kažkodėl tie talonai buvo gana trumpai, gal nepasiteisino... Tai čia iš tokių smulkių chuliganizmų. O iš tokių rimtesnių... Rusijoje tarybiniais laikais tvirta valiuta būdavo spiritas, kurį lėktuvu skraidinti draudžiama. O ten (Rusijos gilumoje) pinigai nieko nedomina, jei ko nors nori, duok spirito. Pavyzdžiui, tau reikia sunkvežimio privažiuoti iki kalnų. O ten tik prasti kalnų keliukai. Tai mes sugebėdavom iš kondensuoto pieno skardinių ištraukti pieną, išskalauti, pripilti spirito, užlituoti ir tada jis sėkmingai keliaudavo lėktuvu. Ir tenykščiai žinodavo, kad čia yra spiritas, priimdavo kaip tvirtą valiutą. Mes už tai samdėmės mašiną, kiti turistai ir malūnsparnius nusisamdydavo. Taip pat ir laivus. Turėjau tokią įdomią kelionę, kai reikėjo patekti į Putoranų kalnus, jau už poliarinio rato. Plauki 7 valandas laivu, paskui jis tave išmeta tundroje, pilnoje uodų, ir susitari su tuo laivelio kapitonu, kad po 2 savaičių atplauks tavęs pasiimti. Lieki tundroj ir nežinai, ar atplauks, o jei neatplauks, tai iki artimiausio miesto - 150 km. Žinoma, viskas baigėsi gerai, atplaukė mūsų. Štai tokie sandoriai būdavo patvirtinami tokia valiuta kaip spiritas.

- O ar kada nors buvo iškilusi grėsmė jūsų ar kelionės draugų gyvybėms?

Man asmeniškai nieko tokio nėra nutikę, bet teko būti šalia nelaimės. Kai keliavom po Tian Šanį (Kirgizija), bendravom su kita grupe iš Lietuvos, vaikinais alpinistais. Mes išėjom į žygį ir jie išėjo į žygį. Paskui sužinojom, kad vienas iš tų, su kuriais kartu vakarojom, yra sunkiai sužeistas, guli ligoninėj. Važiavom visi kraujo duoti, bet jis neišgyveno. Tokie dalykai taip sukrečia. Esu ir labai artimo draugo netekusi. Ne kartu tada buvom, jis tiesiog labai norėjo įkopti į Chan Tengrio viršūnę ir tikriausiai neapsisuko laiku atgal. Sakoma, jeigu neįkopei iki antros valandos, turi apsisukti ir grįžti atgal. Jis tikriausiai tą taisyklę pažeidė. Tiesiog negrįžo, nenusileido, liko ten kažkur... Niekas jo nerado. Ir iki pat šiandien mes nežinome, kur jis yra. Tai buvo labai artimas žmogus. Kalnai kartais klaidų neatleidžia, negali ten kvailioti, bėgti kur nori, kaip nori... Talonėlio neatsižymėjęs traukinyje – sumokėsi baudą ir tiek, o kalnai tau kitą sąskaitą išrašo.

- Dažnai žmonės, keliaudami po svečias šalis, nori susipažinti su tradiciniu maistu. Galbūt kopiant į kalnus tai nėra taip aktualu, bet, pavyzdžiui, kelionės į Indiją ar kitų kelionių metu ketinote paragauti ko nors neįprasto? Ką išbandėte?

Na, Indijoje bijojome bandyti, nes ten buvome prieš kalnų žygį, ir žinojom, kaip tokie pabandymai baigiasi – užstringi tualete, netenki daug jėgų ir skysčių. Žinoma, šio bei to bandėm, bet labai saikingai. Maistą rinkomės pakelės užeigėlėse, kur maistą, taip sakant, „ant akių“ ruošia. Tada nieko tokio, gali valgyti. Jei perki jau paruoštą, labai rizikuoji kuo nors užsikrėsti. Nepale yra kiek kitokia tvarka, nes maistą ruošti pradeda tik tada, kai užsisakai. Jei užsisakei mėsos, tai tik tada jie pasigauna vištą, kurią tau ruoš. Jie nieko neturi paruošto, jie nieko nelaiko. Tad dėl maisto buvo labai saugu, viskas šviežia, neturėjom jokių problemų. Nepale visą laiką valgėm vietinį maistą. Nusileidus nuo kalnų, maistas jau yra didelė kelionės dalis. Kirgizijoje yra tokia vieta Ošas, galiu sakyti, Rojus žemėj (juokiasi). Kai ten nueini į turgų, už tas turimas kapeikas... Imk arbūzą, imk bet kurį, dykai, jeigu tu tik pašnekėsi, stok čia ir valgyk, stovėk, šnekėk. Žmonės labai svetingi, bendraujantys, į savo namus pasikvies, pavaišins. Aišku, mes apsirydavom ir su visom įmanomom pasekmėm, išsivalai organizmą už visus metus. O dar tos dynios (melionai) ten tokio saldumo, kad jų sultys kaip medus per alkūnes varva valgant. Kas apie maistą Vidurinėje Azijoje, tai buvo fantastika, o žygis į turgų būdavo šventas reikalas. Ten dažniausiai kepdavo skanią žuvį ir būdavo daug vaisių, viską valgydavom vietoj.

- Ar kas nors nustebino bendraujant su vietiniais žmonėmis? Galbūt išliko draugysčių, tebesitęsiančių iki dabar?

Esu patyrusi nepažįstamų žmonių svetingumą ir šilumą. Kai ekspromtu nukeliavome iki Baikalo, grįžome į artimiausią stotį. Buvome pratę nakvoti ir stotyse, ir parkuose, ir oro uostuose, jeigu tekdavo pralaukti naktį, iki kol kas atvažiuos. Taigi toje stotyje sutikome moterį, kuri pradėjo su mumis kalbėtis. Sužinojusi, kad esame keliauninkai iš Baltijos šalių, mus, aštuonis visiškai nepažįstamus žmones, priėmė į savo 2 kambarių butą. Pasirodo, ji buvo geologė, labai miela moteris, privaišinusi tąkart mus viskuo, ką turėjo. Kitas prisiminimas, kai keliaujant

į kalnus kartais prašydavome žmonių leisti pas juos palikti nereikalingus daiktus. Tad kai kitos kelionės metu atvykome į Irkutską, neturėjome kur nakvoti, nusprendėme miegoti parke. Prie mūsų, besiruošiančių gulti, priėjo vyras, nešinas vaišėmis, ir pradėjo kalbėti. Galiausiai jis sutiko pasaugoti mūsų daiktus ir grįžus iš kalnų priėmė mus nakvynei. Tuo metu Maskvoje įvyko gerai žinomas pučas ir mūsų skrydis buvo atidėtas. Taigi vyriškis mūsų niekur neišleido, liepė pasilikti, toliau vaišino mėsa, riešutais, uogomis. Keisčiausia tai, kad tuomet Irkutske maistą išduodavo tik pagal talonus, tad labai stebėjomės, iš kur tiek maisto mums, 8 žmonėms, išmaitinti atsiranda. Paklaustas jis atsakė: Kol aš duodu, ir kiti man duoda. Toks gyvenimas... Ir taip aštuoniese pas jį pragyvenom gal keturias dienas, kol pagaliau išskridom.

- O ar su šiais žmonėmis bendravote jau po kelionės? Galbūt susirašėte, tarėtės sugrįžti ar susitikti?

Taip, susirašinėdavom, išties. Siųsdavom laiškus, nuotraukas. Jie taip pat rašydavo. Tačiau tokios draugystės per laiškus ilgai neišsilaikydavo. Tiesa, su tuo vyriškiu iš Irkutsko bendravome gan nemažai. Mūsų grupės sekretorius rašydavo laiškus nuo visos grupės, kaip kas gyvena, o iš jo prieš Kalėdas gaudavome paketą skanių kedro riešutų. Pati tokių draugų, kuriuos būčiau radusi iš vietinių, tikrai neturiu, bet mano pažįstami palaiko glaudžius ryšius, net tapo draugais.

- Kokio dydžio grupėse keliaudavote? Ar vis dar palaikote ryšius su buvusiais bendrakeleiviais? Galbūt Jūsų studijų laikų draugų darbai susiję su kelionėmis?

Taip, yra žmonių iš buvusių kelionių, su kuriais susitinkam, tebebendraujam. Žinoma, dabar jau kiek mažiau, bet kol mano gyvenime buvo intensyvusis kelionių laikotarpis, tai po vasaros būdavo labai dažni susitikimai, kelionių prisiminimai, skaidrių peržiūros. Iki Naujų metų vis gyveni prisiminimais. Na, o jau po Naujų vėl planuoji: „tai kur dabar?“. O žmonių buvo labai įvairių: ir visai atsitiktinių, ir su studijų grupe, su kuria mokiausi universitete. Grupėje buvo maždaug 25 žmonės. Daug pažįstu žmonių, kurie dar ir dabar keliauja, organizuoja ekskursijas, tad ir aš gaunu pakvietimų, galimybių keliauti tikrai dar yra.

- Keliavote išties daug ir dažnai. Tai netrukdė studijoms?

Dvi naktys prieš sesiją ir viską išmoksti (juokiasi). Nelabai kas pasikeitė iki dabar. Jeigu praleisdavai daug, tai visada nusirašydavau medžiagą (kopijavimo aparatų nebuvo) ar savarankiškai pasimokydavau, tačiau didesnių problemų niekada nekilo, viskas buvo suderinama, tereikėjo noro. O juk kelionės – geriausias mokslas, o dar kai specialybė – geografija.

- Kokios dabar yra jūsų kelionės? Ar leistumėtės į kokią avantiūrą šiandien?

Dabar jos daug ramesnės, mažiau ekstremalumų ir avantiūrų. Nes dabar pirma pagalvoju, o paskui padarau, anksčiau būdavo ir atvirkščiai. Su amžiumi poreikis rizikuoti visada mažėja, nors galimybių leistis į avantiūras tikrai netrūksta – keliaujantys draugai dar ir dabar kviečia į visokias keliones, kad ir į kalnus. Dabar planai visiškai priklauso nuo šeimos poreikių, sau tikrai dar neleidžiu galvoti apie atskiras nuo šeimos keliones, kad ir su draugais. Kai pagalvoju, kad kažkada su mokiniais keliavau per dykumą, tris dienas be vandens... Dabar nieku gyvu neičiau, niekas nepriverstų. Su amžiumi keičiasi aplinkybių vertinimas.

- Ar dar liko šalių, kurias labai norėtumėte aplankyti?

Kol kas tokių kelionių dar neplanuoju, bet svajoju aplankyti Peru, Ekvadorą, kitas Pietų Amerikos valstybes. Visgi Afrika, nors niekad ten nebuvau, nevilioja. O šią vasarą būtų smagu nuvykti į Portugaliją, kurioje nesu buvusi.

- Ką pasiūlytumėte aplankyti ar ką patartumėte keliaujantiems Andų skaitytojams?

Pasiūlyti nelabai turiu ką, nes kiekvienas žmogus labai skirtingas. Kiekvienam sava viršūnė, kuri greičiausiai yra kiekvieno širdyje, galvoje: gal tai studijos, karjera, šeima, geri draugai, o gal tai tikras kalnas, į kurį kilsi norėdamas pažinti save. Kaip tai kiekvienas padarys, yra jo paties pasirinkimas, jo kelias. Iš to liks daug smagių, šiltų ir neįkainojamų prisiminimų. Tad palinkėčiau kiekvienam atrasti savo viršūnę, jos siekti vienam ar su artimų ir patikrintų draugų kompanija. Naudokitės jaunyste, kol galit, keliaukit ir nepamirškit papasakoti, kaip sekėsi.

NUOTRAUKOS:

20 psl. Žygis Altajaus (Rusija) kalnuose su buvusiais liceistais Justinu Archipovu ir Linu Baltrūnu.

21 psl. Pakeliui į aukščiausią Šiaurės Amerikos viršūnę Makinlį (6194 m).

22 psl. Ant Avačo (Kamčiatka) ugnikalnio kraterio krašto virš debesų (po 2 savaičių šis ugnikalnis išsiveržė).

23 psl. Su šeima šiauriausiame Europos taške Nordkape (Norvegija).

KAS GAMINAMA MENŲ FABRIKE?

Greta Baltušytė, Gertrūda Bieliauskaitė

MILDA MAČIULAITYTĖ ir ELZĖ GUREVIČIŪTĖ – dvi linksmos, žavingos liceistės. Bene kas savaitę šias merginas galima sutikti menų fabrike LOFTAS, esančiame Vilniaus Naujamiestyje. Ypač, jei vyksta koks nors renginys. Tačiau čia Milda su Elze ne vien linksminasi. Jos čia dirba! Taigi, apie tai bei dar „šį bei tą“ ir

– Kaip jums pavyko įsidarbinti LOFTE?

Savo veiklą LOFTE pradėjome nuo savanoriavimo. Susisiekėme su šios įstaigos darbuotojais elektroniniu paštu prieš kasmet vykstantį menų fabriko festivalį (tuomet savanorių reikia daugiausiai). Po festivalio paklausėme, ar galėtume ir toliau kaip nors prisidėti. Kuratoriams ši mintis labai patiko ir jie mums pasiūlė darbą Lofte.

– Papasakokite, kokius darbus jums tenka atlikti?

Vykstant renginiams, kurių LOFTE būna tikrai daug, dirbame kasoje arba rūbinėje. Taip pat turime palaikyti bendrą tvarką: išvalyti tam tikras patalpas ir panašiai.

– Koks jūsų požiūris į darbą menų fabrike?

Tai yra vieta, kurios negalime palikti (abi plačiai šypsosi). Čia labai smagu, jauki atmosfera, maloniai priimantys, įvairūs žmonės, su kuriais labai įdomu bendrauti. Būdamos LOFTE pamirštame visas problemas, galime pasijusti laisvai – kaip vasarą...

– Kaip jums pavyksta šį darbą derinti su darbais mokykloje?

Neturime griežtai nustatyto darbo laiko, todėl daugiausia tenka dirbti per renginius, kurie vyksta savaitgaliais. LOFTE visi tai supranta ir neverčia ateiti, kai esame užimtos. Dažnai pačios prieš renginius parašome, ar galėsime prisidėti. Nesame labai įsipareigojusios: jeigu mums reikia mokytis, kuratoriai tikrai supranta.

– Ar patartumėte kitiems ten savanoriauti?

Žinoma. LOFTE, iš pradžių, ir mes buvome tik savanorės, visai nesitikėjome ten įsidarbinti, tačiau tikrai nesigailime ten atėjusios.

– Kodėl patartumėte?

LOFTAS yra labai kūrybiška, neformali ir jauki erdvė, todėl jame malonu dirbti. Savanorių atliekami pagalbiniai darbai nėra mechaniniai – jiems visuomet reikia kūrybiškumo. Pavyzdžiui, kažkada mūsų paprašė sukurti LOFTO kiemelio dizainą, o mes turėjome tik porą lentynų ir kelias sofas. Turėjome kažką iš to sugalvoti. Smagu, jog būnant LOFTE galime ne tik dalyvauti renginiuose, bet ir sužinome, kaip viskas vyksta viduje, už scenos ir t.t. Būdamos ten įgyjame daug pažinčių su įvairiais įdomiais žmonėmis.

– Papasakokite smagiausią jums nutikusią istoriją.

Kažkada turėjome iššluoti dulkių pilną erdvę nebaigtame statyti pastate. Kai pas mus atėjo kuratoriai pasižiūrėti, kaip sekasi, pamatė penkias paneles, skendinčias dulkėse. Visi mūsų rūbai buvo balti, teko dar dvi dienas kosėti dulkių kamuoliais...

Iš veidus puošiančių merginų šypsenų buvo galima suprasti, kad LOFTO gyvenimas jas tikrai džiugina. „Net ir besimokant licėjuje, laisvo laiko rasti įmanoma. Ypač, jeigu turi daug noro“ – teigė pašnekovės. O kai užklasinė veikla teikia džiaugsmą ir aplinkiniams, dienos tampa šventėmis.

NAUJIEJI KIEM(EL)SARGIAI

Gintarė Kulytė, Kotryna Sipko

1. Vardas
2. Pravardė
3. Žodis, apibūdinantis Tave
4. Gyvenimo frazė

1. Vytautas
2. GameBoy'us
3. Nebeprisiskusdavome
4. Stosiu į aktorinį.

1. Ervinas
2. Rojus
3. Miegas
4. "Koks Ervino Šriodingerio vardas?!"

1. Danis
2. Rytojus
3. Juodamuzika
4. "Aš tavo senelis" - mano senelis.

1. Gustas
2. Pavojus
3. Trombonas
4. In pienas veritas.

1. Nojus
2. Kaubojus
3. Durnelis
4. Visi darome klaidų, bet ne aš.

1. Erik
2. Obojus
3. Nesuprasi
4. Nepasirašo

Neoficialus įsibrovėlis
1. Vidas
2. Hemorojus

- Į kokią muzikinę grupę esate panašūs?
Į MileyCyrus ir Maiklo Džeksono duetą - viena pusė iškrypusi, kita pusė mirusi.

- Ką įsidėtumėte, jeigu keliautumėte į Kauną?
Ten dar yra likusių kolūkių? Na, bet taip arba taip Šustauską turbūt.

- Kokia būtų jūsų bendra svajonių kelionė?
Ką tik baigėm Donelaitį skaityti, tai dabar senas geras lietuviškas kaimas labai arti širdies, todėl į Kauną keliautume.

- Kaip reagavote į Kiemelio Fm renovacijas?
Renovacijos iš pradžių nepatiko. Pirmą kartą pamatę uždažytas sienas įniršome, bet ilgiau pasėdėjus Kiemelyje dažų kvapas per galvą daužyti pradėjo, tai pasijutom kaip kokio 92 markės benzino pauostę - visai neblogai.

- Ko niekada neleistumėte per Kiemelį FM?
DjangoDjango - HailBop niekada neišgirsit, tikrai.

- Ar skiriasi ir kuo gyvenimas licėjuje, atvykus į Kiemelį FM?
Skirias šiek tiek - nebereikia kovoti už savo būtį prie rūbinės.

- Ką veiktumėte, jeigu nebūtumėte Kiemelyje FM?
Susimestume pinigų ant kolonėlės ir leistume savo muziką valgykloje.

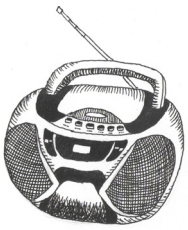

iš kairės į dešinę: viršuje **Vidas, Erik, Vytautas, Nojus;** apačioje **Daniel, Ervinas, Gustas**

VILNIUS GYVAS!

Elzė Gurevičiūtė

Liceistai! Protarpiais būtų ne pro šalį pakelti akis nuo vadovėlių ir nukreipti dėmesį muzikos, spektaklių ir parodų kryptimi. Renginių kalendorius padės susiorientuoti energingame Vilniaus kultūriniame gyvenime. Kai tiek daug visko vyksta, svarbiausia – tik išsirinkti!

- koncertai/muzikos vakarai
- spektakliai
- parodos
- klasikinės muzikos renginiai
- kiti renginiai

Vasaris

Pirmadienis	Antradienis	Trečiadienis
15 KAS KAS. JAMA & W. 21VAL. NEMOKAMAI. Prasmingas repas su užburiančio instrumentalo elementais.	16 LIETUVOS VALSTYBĖS ATKŪRIMO DIENA. Renginiai visame Vilniuje.	17 VILNIAUS MAŽASIS TEATRAS. „MENAS“. 19H. NUO 10EUR. Apie draugystę, apie tokius atrodytų neišskiriamus, nors ir labai skirtingus draugus.
22 VILNIAUS KAMERINIS TEATRAS. „KAI ŽMONĖS VAIDINO DIEVĄ“. PAGAL ANOS FRANK DIENORAŠTĮ. 18:30VAL. NUO 8EUR.	23 TAMSTA KLUBAS. „HUMORO KLUBAS“ IEŠKO NAUJŲ KOMIKŲ. 4EUR. 20:30. Daug juoko antradieniui.	24 TAMSTA KLUBAS. JAUNŲ GRUPIŲ KONKURSAS GARAŽAS ’16. I PUSFINALIS. Nueik atrasti geros muzikos ir naujam BA ar Kūjeliams atsiradus galėtum sakyti: „žinojau juos prieš jiems išgarsėjant“.

ŠMC. ŠMC geriausia vizituoti trečiadieniais, tuomet įėjimas nemokamas. Aplankykite ir centre esančią skaityklą. Inkilas. Atbundančiame kultūriniam gyvenimui stoties rajone sukalta nauja šokių vieta verta jūsų dėmesio. Sodų g. 6.

Peronas. Baras su išskirtinai kokybišku muzikos skoniu laukia elektroninės kūrybos melomanų. Pasimėgaukite apsupančios garsų sukurtos atmosferos potyriu Geležinkelio gatvėje 6.

KAS KAS. Islandijos gatvėje įsikūrusi kavinė/pub'as lankytojus neretai palepina nemokamais koncertais, tad sekite juos *facebook* socialiniame tinkle.

Loftas. Daug paaiškinimų nereikalaujantis menų fabrikas nepaliauja stebinti įvairių žanrų muzikos mėgėjų. Švitrigailos gatvė 29.

Taikomosios dailės muziejus. Aplankyti verta ne tik dėl vizualiųjų menų ekspozicijos, bet ir dėl pigesnių simfoninės muzikos koncertų. Arsenalo gatvė 3A.

Oskaro Koršunovo teatras (OKT studija). Dažnai moksleivių aplenkiamas dėl nepigių spektaklių, tačiau veltui, moderniai pateikiama klasika nusipelnė ir jaunosios auditorijos dėmesio. Ašmenos gatvė 8.

Kablys. Elektroninės muzikos meka ir toliau stulbina renginių gausumu ir elektronikos kūrėjų įvairove. Kauno gatvė 5.

Ketvirtadienis	Penktadienis	Šeštadienis	Sekmadienis
18 ALEKSANDR BELKIN. NEMOKAMAI. PAVILJONAS. Jaukus ketvirtadienis su bliuzo ir džiazo muzika.	19 ŠIMTADIENIS	20 LIVERPOOL INDIE/ ROCK BAR. BALTASIS KIRAS. 21VAL. 4EUR. Pasidažom lūpytes raudonai dėl baltojo kiro nuostabų šeštadienio vakarą.	21 JAUNIMO TEATRAS. SKRYDIS VIRŠ GEGUTĖS LIZDO. 16H. NUO 10EUR. MENŲ SPAUSTUVĖ. „MEŠKA“ PAGAL A.ČECHOVO PJESĘ. 19H. NUO 6EUR.
25 ANDRIUS KANIAVA IR ORIGAMI. LOFTAS. ROCK. BILIETAI NUO 10EUR. 20-23VAL. KNYGŲ MUGĖ	26 FOTOGRAFIJŲ KONKURSO 1-OJO ETAPO PABAIGA. JAUNIMO TEATRAS. JIS IR JI. 18H. KNYGŲ MUGĖ	27 KNYGŲ MUGĖ	28 TAIKOMOSIOS DAILĖS MUZIEJUS. 16H. KLASICIZMO GENIJAI: HAYDN, MOZART. NUO 4EUR. KNYGŲ MUGĖ

Kovas

Pirmadienis	Antradienis	Trečiadienis
vasario 29 ISM VADYBOS IR EKONOMIKOS UNIVERSITETAS. SEMINARAS MOKSLEIVIAMS: TAVO ASMENINĖ SĖKMĖ. 15:30VAL.	1 VILNIAUS MAŽASIS TEATRAS. „DAMOS VIZITAS“. NUO 8EUR. 18:30VAL. Ar būsi laimingas dėl savęs, savo artimųjų paaukojęs kito gyvenimą?	2 FILHARMONIJA. VOKALINĖS MUZIKOS KONCERTAS PASAULINIAMS SHAKESPEARE'O METAMS. NUO 5 EUR. 19VAL.
7	8 NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „MASKARADAS“ 18:30. NUO 11EUR.	9 JAUNŲ GRUPIŲ KONKURSAS GARAŽAS'16. III PUSFINALIS.
14	15 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „AKMUO“. 19VAL. NUO 6EUR. Apie gėdą, kylančią dėl kaltės jausmo.	16 MENŲ SPAUSTUVĖ. ATVIRO RATO SPEKTAKLIS „PABĖGIMAS Į AKROPOLĮ“. 18:30VAL. NUO 11EUR.
21	22 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. HENRIK IBSEN. VISUOMENĖS PRIEŠAS 18:30. NUO 6EUR.	23 JAUNŲ GRUPIŲ KONKURSAS GARAŽAS'16. FINALAS.
28	29 VILNIAUS MAŽASIS TEATRAS. „MOTINA (VASA ŽELEZNOVA)“. 18:30. NUO 8EUR. Pasakojimas apie tai, kaip artimieji vienas prieš kitą kelia ranką dėl palikimo.	30 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „IŠVARYMAS“. 17VAL. NUO 12EUR.

Ketvirtadienis	Penktadienis	Šeštadienis	Sekmadienis
3 VILNIAUS MAŽASIS TEATRAS. „MINETIS“. 18:30. NUO 8EUR. Pjesė atveria keistą gyvenimo tikrovę, deformuotus žmonių santykius, susvetimėjimą, frustraciją, vidinį žmogaus pragarą.	4 TAMSTA KLUBAS. SOLO ANSAMBLIS. ALBUMO „ROBOXAI“ PRISTATYMAS. 21:30VAL. NUO 6EUR. KAZIUKO MUGĖ	5 KONFERENCIJA „EGZISTENCIALIZMAS IR JO IDĖJŲ PĖDSAKAI XX A. KULTŪROJE“. LIETUVOS KULTŪROS TYRIMŲ INSTITUTAS. KAZIUKO MUGĖ	6 PASKUTINĖ GALIMYBĖ APLAKYTI ŠARŪNO SAUKOS TAPYBOS PARODĄ NDG KAZIUKO MUGĖ
10 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „CHAOSAS“. 19VAL. NUO 9EUR. Spektaklis tiria ir scenoje projektuoja šiuolaikinį žmogų.	11 LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS ATKŪRIMO DIENA.	12 FILHARMONIJA. 19H. NUO 10EUR. CARL NIELSEN, CHRISTIAN LINDBERG, JEAN SIBELIUS	13 PASKUTINĖ GALIMYBĖ APLANKYTI TRIS PARODAS ŠMC
17 KABLYS. BA. TURAS SAULĖS UŽTEMIMAS. 22VAL. 5EUR. Tradicinis ir truputį atnaujintas BA netradicinėje Kablio aplinkoje.	18 VILNIAUS MAŽASIS TEATRAS. „DĖDĖS IR DĖDIENĖS“ 18:30. NUO 8EUR.	19 FILHARMONIJA. 19H. NUO 10EUR. Išgirsti Mikalojaus Konstantino Čiurlionio simfoninę poemą „Miške“ bent kartą reikėtų.	20
24 OKT STUDIJA. „APVALYTIEJI“. PAGAL SARAH KANE DRAMĄ. 19VAL. NUO 11EUR.	25 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „LILIJOMAS“. 18:30. NUO 6EUR. Riba tarp gėrio ir blogio – labai trapi.	26 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „KANKINYS“. 16VAL. NUO 13EUR.	27 BLUSTURGIS ŠOKBARYJE. 12.00-16.00 VAL. ŠERMUKŠNIŲ G 4A
31 VILNIAUS MAŽASIS TEATRAS. „KRUVINOSIOS VESTUVĖS“. PRASIDEDA VILNIAUS TARPTAUTINIS KINO FESTIVALIS „KINO PAVASARIS“.			

Balandis

Pirmadienis	Antradienis	Trečiadienis
4	5 MENŲ SPAUSTUVĖ. SPEKTAKLIS „UGNIES VEIDAS“. 19VAL. NUO 9EUR. „Klasikinis kartų nesusišnekėjimas čia įkaitinamas iki degimo.“	6 OKT STUDIJA. „NUOSPRENDIS – METAMORFOZĖ“. 19VAL. NUO 10EUR.
11 OKT STUDIJA. „JULIJUS CEZARIS“. PAGAL W.SHAKESPEARE PJESĘ. 19VAL. NUO 13EUR.	12 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „SAPNAS“. 19VAL. NUO 6EUR.	13 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „INTYMŪS POKALBIAI“. 19VAL. NUO 9EUR.
18	19 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „DEMOKRATIJA“. 19VAL. NUO 9EUR.	20 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „BUNKERIS“. 19VAL. NUO 6EUR. Dokumentinė drama apie rašytoją Kostą Skinkį.
25	26 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „BROKEN HEARTED“. 19VAL. 6EUR.	27 FILHARMONIJA. 19H. NUO 7EUR. BENJAMIN BRITTEN, BÉLA BARTÓK, PIOTR ČAIKOVSKIJ, WOLFGANG AMADEUS MOZART

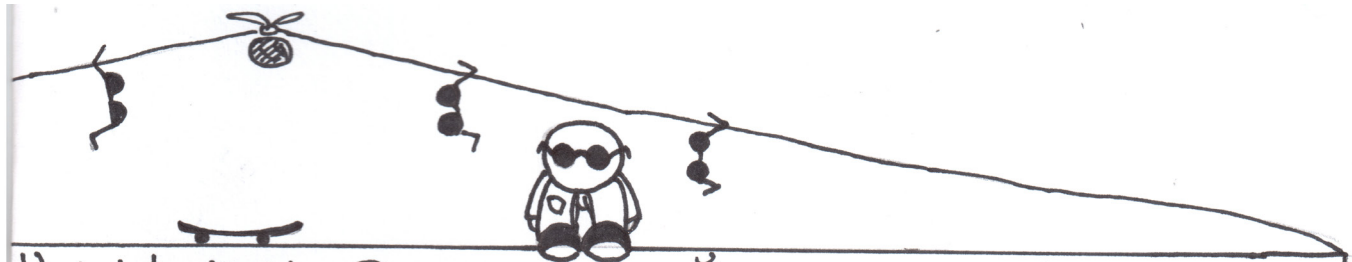

Ketvirtadienis	Penktadienis	Šeštadienis	Sekmadienis
	1 METROCLUB. TRANSCENDENTAL SPIRIT. 23VAL. Ar kada girdėjai apie psichodelinį transą?	2 TEDXVILNIUS 2016 | HIDE AND SEEK. 9VAL. LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS.	3 BLUSTURGIS ŠOKBARYJE. 12.00-16.00 VAL. ŠERMUKŠNIŲ G 4A
7 KONGRESŲ RŪMAI. BALTIJOS ŠALIŲ ORKESTRŲ FESTIVALIS. 19VAL. NUO 6EUR.	8 NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. „BORISAS GODUNOVAS“. PAGAL ALEKSANDRO PUŠKINO PJESĘ. NUO 6EUR.	9 FILHARMONIJA. 19H. NUO 10EUR JOSEPH ACHRON, RICHARD STRAUSS	10 TAIKOMOSIOS DAILĖS MUZIEJUS. SKAMBĖS KRISTINOS VASILIAUSKAITĖS KŪRINIAI. NUO 4EUR. 16H
14 MENŲ SPAUSTUVĖ. PROVOKUOJANTIS SPEKTAKLIS „RIBOS“. 19H. NUO 8EUR. Apie jauną žmogų, bandantį keisti nusistovėjusias, pasenusias gyvenimo taisykles.	15	16 FILHARMONIJA. 19H. NUO 7EUR. JULIUS JUZELIŪNAS, BÉLA BARTÓK	17 TAIKOMOSIOS DAILĖS MUZIEJUS. 16H. NUO 4EUR. VYTAUTO GERMANAVIČIAUS, ALGIRDO MARTINAIČIO, JONO JURKŪNO KŪRINIŲ PREMJEROS
21 MENŲ SPAUSTUVĖ. „REKONSTRUOTI“. NUO 6EUR. 19VAL. ŠIUOLAIKINIO ŠOKIO SPEKTAKLIS	22 TAIKOMOSIOS DAILĖS MUZIEJUS. KVIETIMAS Į POKYLĮ. KAINA 1EUR. 100 GRAŽIAUSIŲ VAKARINIŲ SUKNELIŲ IŠ ALEKSANDRO VASILJEVO KOLEKCIJOS.	23 FILHARMONIJA. 19H. NUO 10EUR. HECTOR BERLIOZ, BRONIUS KUTAVIČIUS	24 TAIKOMOSIOS DAILĖS MUZIEJUS. NUO 7EUR. 16H. BEDŘICH SMETANA, ANTONÍN DVOŘÁK
28 MENŲ SPAUSTUVĖ. GATVĖS ŠOKIO SPEKTAKLIS FEEL-LINK. 8EUR. 19:00. Nagrinėjami dviejų žmonių vidiniai išgyvenimai, sukelti įvairių meilės ir santykių patirčių.	29 NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS. LEDO VAIKAI. VIENOS DALIES MONOSPEKTAKLIS PAGAL TREMTINIŲ PRISIMINIMUS. 19H. NUO 6 EUR.	30 LIETUVOS NACIONALINIS DRAMOS TEATRAS.LIŪDNOS DAINOS IŠ EUROPOS ŠIRDIES (PAGAL F. DOSTOJEVSKIO ROMANĄ „NUSIKALTIMAS IR BAUSMĖ“). 16VAL.	

KŪRYBA

Aistė Jonynaitė

Mintys bežiūrint į atvaizdą veidrodyje

Mama pasakojo:
vaikystės nebeatmena
tik kažkur iš pasąmonės kartais randasi monotoniški
vandens sėmimo ir liejimo veiksmai

vanduo buvo šaltas
pasakojo
tuomet jos namuose karšto dar nebuvo
nebuvo ir kas jį pašildytų

vanduo buvo toksai šaltas
kad sustirusios močiutės rankos apsiriko
ir vietoj galiukų mamai nurėžė visus plaukus

Pasakojo:
jaunystė greit prabėga
kai vaikystėj semtą šaltą vandenį
vis šildai akyse
vis lieji
mokyklos koridoriuose

jaunystė užsibūna tik
tarp
čiur
čiurlesio knygų ir akmenų
kurie po kojom einant iš ganyklos
semia išlietą vandenį

iš tikrųjų
mama nepasakojo
jai nereikėjo

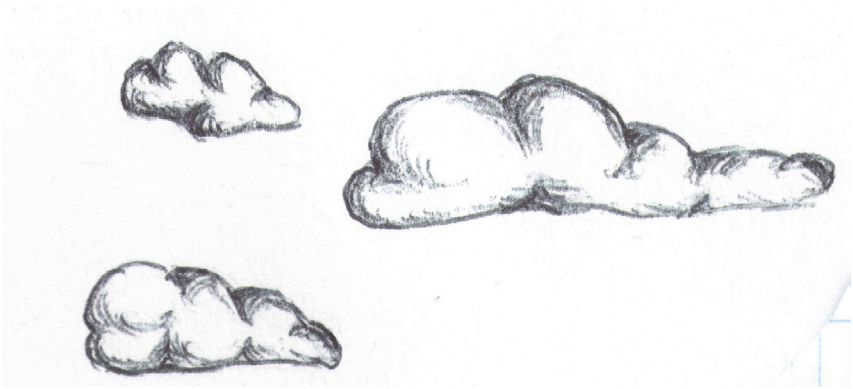

H.B

taip kartais būna, kad ima ir susišneka
mama ir tėtis prieš mano gimtadienį
kai viskas aplinkui septinioliktą kartą dužta
taip pat būna kartais, kad du praeiviai nuslysta ledu ant tų
pačių
atsitiktinio gyvenimo duženų

tada paprastai
nusijuokiama
krievų dantų
skylėmis prašvilpia
kandus vėjas
išsprūsta keli
visai neplanuoti
žodžiai
lyg kokie kūdikiai
ir tik vėliau
reikia
juos plėtot
vystyti

viskas dinamiška
greit įsielekrina
vos ištari
nes vėl žiema
ir užkasiau darže atsiminimus
kad nesušaltų
todėl ir sėdžiu
todėl be veido
todėl nuoga
ir žodžiai virpina kūną
kuris priaugo
keliolika metų
nuo tada kai tėtis su mama
nukrito ant to asfalto

taip kartais būna, kad ima ir susišneka
mama ir tėtis
kai seka man pasaką

EXFM ATSISVEIKINIMAS

„Štai kokia mano paslaptis.
Ji labai paprasta: matyti galima tik širdimi.
Tai, kas svarbiausia, nematoma akimis."

Mes, senieji trys šimtai dvidešimt pirmojo kabineto rezidentai (dabar jau niūrūs, licėjaus koridoriais slankiojantys seni perdylos), kreipiamės į licėjaus bendruomenę ir mūsų įpėdinius. Šiuo skaudžiu atsisveikinimo su kiemeliu metu mus užplūdo daug nostalgiškų prisiminimų ir minčių, kuriomis ir norėtume pasidalinti.

Reziumuodami savo dvejus metus trukusią kadenciją, visų pirma, norėtume padėkoti gerbėjams, kurie mus palaikė visą šį laiką, nebijodavo drąsiai, kaip rytinės kavos išgėręs Šidlauskas, įžengti pro duris ir pareikalauti vienokios ar kitokios muzikos. Taip pat norisi atsiprašyti tų, kurių lūkesčių mums išpildyti nepavyko. Pripažįstame, kad kartais per daug dažnai leisdavome jums mėgautis "4'33" ir "Downtown", apgailestaujame, kad nepavyko patenkinti kiekvieno liceisto muzikinių užgaidų, juk jų buvo tiek daug ir tokių įvairių. Tačiau džiaugiamės čia susiformavusia tvirta draugų kompanija. Kiemelyje kiekvienas iš mūsų pjaustė savo aštuonioliktojo gimtadienio tortą, čia buvo daromi namų darbai, vykdomi džentelmenų susitarimai, verdama arbata, netgi miegama. Be jokių abejonių kiemelis taip pat globojo ir viso kurso dvasią. Renginių metu jis tapdavo įvairių daiktų ir aktorių prieglauda, keldavo ūpą iki išnaktų dirbantiems šimtadienio dekoracijų gamintojams.

Visiems norime labai padėkoti, kad leido mums būti šios unikalios licėjaus vietelės dalimi. Naujiesiems kiemelio saugotojams paliekame savo gyvenimišką patirtį, sudėta į šiuos 10 įsakymų.

1. Nepertraukauk niekur kitur, tik kiemelyje.
2. Per renginių repeticijas ir egzaminus kiemelis tyli.
3. Švęsk penktadienį.
4. Gerbk mokytojus ir personalą.
5. Neleisk "Downtown" ir "4'33" .
6. Nepaleistuvauk.
7. Lenkiška muzika - irgi muzika.
8. Nevalgyk kiemelyje rūkytos mėsos gaminių bei jais nešiukšlink.
9. Vertink tau suteiktas galimybes, dalyvauk visur ir visada.
10. Mylėk kompiuterį, kabinetą ir inventorių, kurių jūsų pirmtakai neturėjo.

Andrius "Matematika" Ovsianas
Arnas "Volčokas" Volčokas
Ignas "Dainius" Badaras
Tomas "Macklemoras" Vileikis
Justas "Auksinis batelis" Lasickas
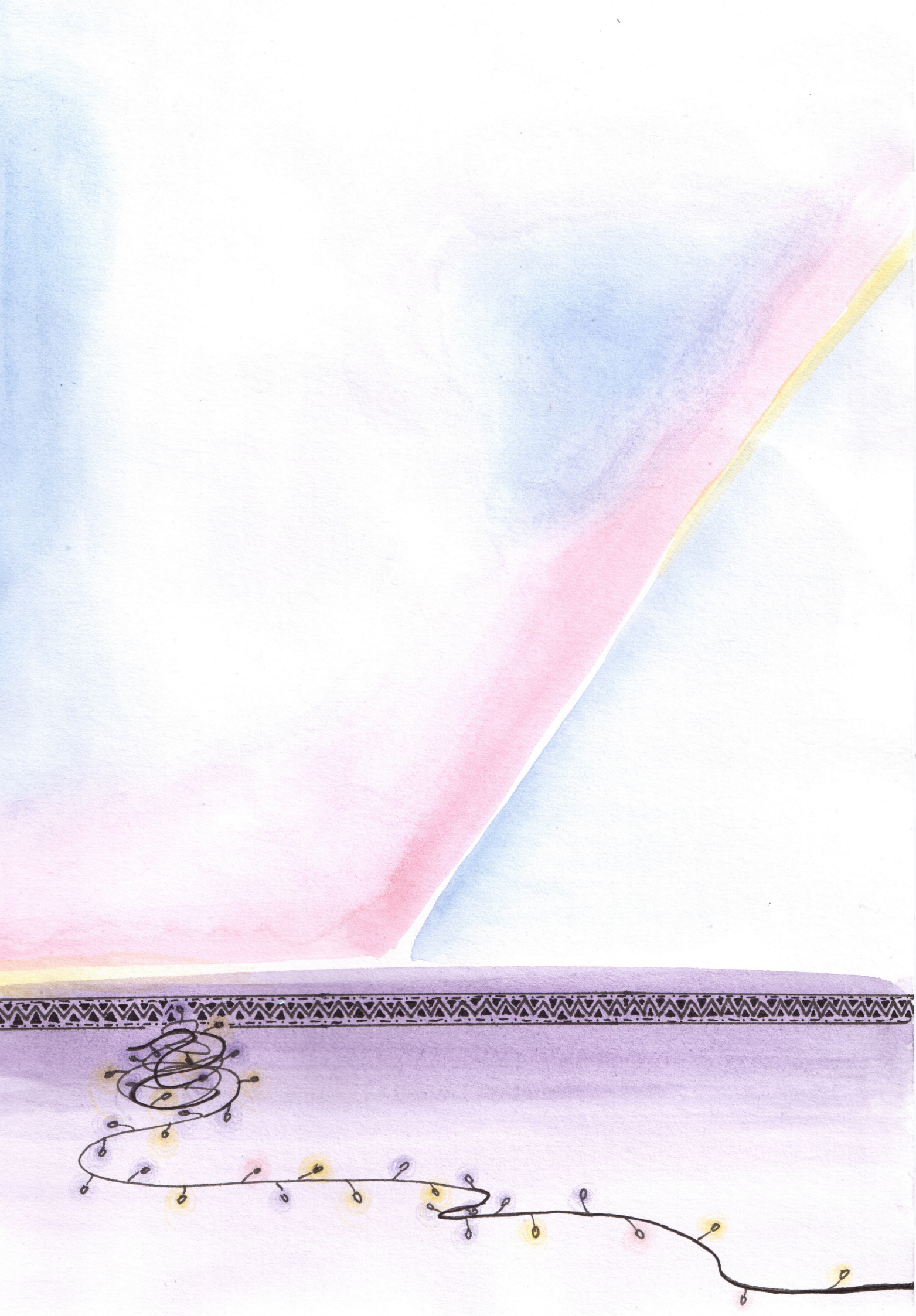
Nuo šiol žinomi EXFM vardu.
24 laida.